

UNGJILLI SIPAS MARKUT

Identiteti i vërtetë i Jezusit

1 Në këtë libër tregohet se si filloi lajmi i mirë për Jezusin, Mesinë, Birin e Perëndisë.

Gjon Pagëzori: pararendësi i Mesisë

(Mt. 3.1-12; Lk 3.1-18; Gjn 1.19-28)

²Filloi siç shkruhet në librin e profetit Isaia: *Unë po e dërgoj lajmëtarin tim përpara teje, – thotë Zoti, – që të të hapë rrugën.* ³*Në shkretëtirë thërret dikush: Përgatitni rrugën në të cilën po vjen Zoti! Ndërtoni për Perëndinë tonë një udhë të drejtë!* ⁴Kjo ndodhi kur Gjon Pagëzori u paraqit në shkretëtirë duke predikuar një pagëzim pendimi për faljen e mëkateve. ⁵Të gjithë njerëzit nga krahina e Judesë dhe e gjithë popullata e Jerusalemit vinin tek ai, i pranonin hapur mëkatet e tyre dhe Gjoni i pagëzonte në lumin Jordan.

⁶Gjoni ishte veshur me një rrobë me lesh deveje, me një brez lëkure dhe ushqej me karkaleca e me mjaltë bletësh të egra. ⁷Në predikimet e tij thoshte: «Pas meje vjen një njeri që ka më shumë pushtet se unë. Dhe unë nuk jam i denjë as për të qenë skllavi i tij më i përlurur. ⁸Unë ju kam pagëzuar me ujë, kurse ai do t'ju pagëzojë me Shpirtin e shenjtë.»

Jezusi pagëzohet dhe vihet në provë

(Mt. 3.13-4.11; Lk 3.21-22; 4.1-13)

⁹Në këtë kohë Jezusi erdhi nga Nazareti i Galileesë dhe pranoi të pagëzohej në lumin Jordan. ¹⁰Kur doli nga uji, ai (Gjoni) pa se si u hap qielli e si zbriti në të Shpirti i Zotit në trajtë pëllumbi. ¹¹Njëkohësisht, nga qielli u dëgjua një zë që jehoi: «Ti je Biri im i dashur, i Zgjedhuri im!»

¹²Menjëherë pas kësaj, Shpirti i Zotit e çoi Jezusin në shkretëtirë. ¹³Atje ai qëndroi dyzet ditë dhe u vu në provë nga Satani. Banoi bashkë me kafshët e egra, ndërsa engjëjt u kujdesën për nevojat e tij.

Fillimi i shërbimit mesianik

(Mt. 4.12-22; Lk 4.14-15; 5.1-11)

¹⁴Pasi Gjoni u fut në burg, Jezusi shkoi në Galile dhe predikoi lajmin e mirë të Perëndisë: ¹⁵«Erdhi koha e caktuar; u afrua mbretëria e Perëndisë – ndryshoni dhe besojini lajmit të mirë!»

Thirrja e katër peshkatarëve

¹⁶Ndërsa po kalonte bregut të liqenit të Galileesë, Jezusi pa dy peshkatarë që sapo hidhnin rrjetën – Simonin dhe të vëllanë Andreun. ¹⁷Jezusi u tha: «Ejani pas meje! Unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish.»

¹⁸Aty për aty ata i lanë rrjetat dhe i shkuan pas.

¹⁹Duke ecur më tutje, Jezusi pa dy vëllezër të tjerë, Jakobin dhe Gjonin, të bijtë e Zebedeut. Ata ishin në lundër dhe po riparonin rrjetat. ²⁰Jezusi u bëri thirrje që të bëheshin nxënësit e tij; edhe ata e lanë atin e tyre bashkë me mëditësit në lundër dhe shkuan pas tij.

Fuqia e Jezusit

(Lk 4.31-37)

²¹Ata arritën në Kafarnaum. Menjëherë të shtunën tjetër, Jezusi shkoi në sinagogë dhe filloi të mësonte njerëzit e mbledhur atje. ²²Fjalët e tij lanë përshtypje të thellë tek ata, sepse ai fliste si një njeri që kishte fuqi të plotë nga Zoti – krejt ndryshe nga mësuesit e Ligjit.

²³Në sinagogë ndodhej një njeri i pushtuar nga një shpirt i keq. Ai bërtiti: ²⁴«Përse ndërhysh në punët tona, o Jezus nga Nazareti? Ti do të na shkatërrosh! Unë të njoh; ti je i Dërguari i Perëndisë!» ²⁵Jezusi i bërtiti shpirtit të keq dhe e urdhëroi: «Hesht dhe dil nga ky njeri!» ²⁶Shpirti e tundi njeriun dhe e lëshoi me një britmë të madhe.

²⁷Të gjithë u trembën dhe pyetën njëri-tjetrin: «Ç'do të thotë kjo? Ka një mënyrë të re të dhënies së mësimit – si një njeri me fuqi të plotë nga Zoti! U jep urdhër edhe shpirtrave të këqij, dhe ata e dëgjojnë!»

²⁸Dhe lajmi për Jezusin u përhap në të gjitha anët e Galileesë.

Jezusi shëron shumë njerëz

(Mt. 8.14-17; Lk 4.38-41)

²⁹Pastaj ata u larguan nga sinagoga dhe shkuan në shtëpinë e Simonit dhe të Andreut. Bashkë me ta shkuan edhe Jakobi me Gjonin. ³⁰Në shtëpi Jezusi mori vesh se vjehrra e Simonit ishte në shtrat me ethe.

³¹Iu afrua, e mori për dore dhe e ngriti. Ethet u zhdukën dhe ajo u përgatiti të gjithëve për të ngrënë.

Zgjerimi i shërbimit të Jezusit

³²Në mbrëmje (të së shtunës), pas perëndimit të diellit, Jezusi i sollën të gjithë të sëmurët dhe ata që ishin të pushtuar nga djalli. ³³I gjithë qyteti ishte mbledhur para Jezusit. ³⁴Jezusi i shëroi të sëmurët –

ishin shumë e me sëmundje të ndryshme. Dëboi edhe shumë shpirtra të këqij. Nuk i lejoi shpirtrat e këqij të flitnin, sepse ata e dinin se kush ishte ai.

Shërbimi i Jezusit zgjerohet më tej

(Lk 4.42-44)

³⁵Mëngjesin tjetër, shumë kohë para lindjes së diellit, Jezusi u largua nga qyteti dhe u tërhoq në një vend të pabanuar, ku iu lut (Atit). ³⁶Simoni dhe nxënësit e tjerë filluan ta kërkonin ³⁷dhe, kur e gjetën, thanë: «Të gjithë duan të të shohin.» ³⁸Jezusi u përgjigj: «Ejani të shkojmë gjetiu, në fshatrat e afërme, që ta predikoj edhe atje lajmin e mirë, sepse për këtë erdha.» ³⁹Prandaj Jezusi kaloi nëpër tërë krahinën e Galileesë. Foli në sinagogat e tyre dhe dëboi shpirtra të këqij.

Jezusi shëron një të lebsur

(Mt. 8.1-4; Lk 5.12-16)

⁴⁰Njëherë Jezusit iu afrua një i lebsur, ra në gjunjë para tij dhe iu lut për ndihmë. «Në qoftë se ke dëshirë, mund të më pastrosh!» ⁴¹Jezusi pati mëshirë për të, zgjati dorën dhe e preku. «Dëshiroj» – i tha. – «Pastrohu!» ⁴²Lebra iu zhduk menjëherë dhe ai u pastrua. ⁴³Pas kësaj Jezusi e largoi duke i thënë me zë të rreptë: ⁴⁴«Mos i trego askujt për këtë, por shko te prifti, që të të kontrollojë. Pastaj sill flinë e caktuar nga Moisiu për shërimin tënd. Kjo do të jetë dëshmi për ta.»

⁴⁵Sidoqoftë, njeriu filloi të tregonte kudo për shërimin e tij. Pas pak, Jezusi nuk mund të hynte pa u njohur në asnjë krahinë, kështu që rrinte larg në vende të pabanuara; e megjithatë, njerëzit shkonin tek ai nga të gjitha anët.

Fillimi i kundërshtimit

(Mt. 9.1-8; Lk 5.17-26)

2 Pas disa ditësh Jezusi u kthye në Kafarnaum, e pas pak, të gjithë e morën vesh se ai ishte përsëri në shtëpi. ²U mblodhën aq shumë njerëz, sa që nuk kishte më vend, madje as pranë derës. Jezusi u predikoi atyre lajmin e mirë.

³Ndërkohë, katër njerëz i sollën një paralitik, ⁴por nuk arritën të depërtonin deri te Jezusi për shkak të turmës. Prandaj u ngjitën në çatinë e rrafshët dhe e hapën atë pikërisht mbi vendin ku gjendej Jezusi. Pastaj e ulën atë të shtrirë në vig nëpër vrimën e hapur. ⁵Jezusi, kur pa se sa besim kishin tek ai, i tha paralitikut: «Të janë falur mëkatet!»

⁶Këtë e dëgjuan mësuesit e Ligjit, që ishin, gjithashtu, të pranishëm, dhe thanë me vete: ⁷«Si guxon ky të flasë kështu? Kjo është fyerje kundër Zotit! Askush, përveç Perëndisë, nuk mund të na i falë mëkatet!»

⁸Jezusi i lexoi menjëherë mendimet e tyre dhe i pyeti: «Përse nevrkoseni kështu? ⁹Çfarë është më e lehtë, t'i thuhet këtij paralitiku: «Të janë falur mëkatet» apo: «Ngrihu, merre vigun dhe shko!»? ¹⁰Por unë do t'ju vërtetoj që unë, Biri i njeriut, kam fuqi të plotë për të falur mëkate këtu në tokë.» Prandaj i tha paralitikut: ¹¹«Unë po të urdhëroj, ngrihu, merre vigun dhe shko në shtëpi!» ¹²Njeriu u ngrit në këmbë, e mori vigun dhe, në praninë e të gjithëve, shkoi. Të gjithë ata që e panë këtë, u mahnitën, lavdëruan Perëndinë dhe thanë: «Një gjë të tillë nuk e kemi parë kurrë!»

Jezusi thërret tagrambledhësin Levi

(Mt. 9.9-13; Lk 5.27-32)

¹³Pastaj Jezusi doli përsëri jashtë në breg të liqenit. Të gjithë shkonin tek ai, e Jezusi i mësonte. ¹⁴Kur shkoi më tutje, pa një tagrambledhës të ulur në zyrën doganore. Ishte Levi, biri i Halfait. Jezusi i tha: «Eja pas meje!». Ai u ngrit dhe i shkoi pas.

¹⁵Më vonë Jezusi ishte i ftuar në shtëpinë e Levit. Shumë tagrambledhës dhe njerëz të tjerë me emër të keq, u ulën në tryezë bashkë me Jezusin dhe nxënësit e tij. Të gjithë kishin shkuar me të. ¹⁶Disa mësues të Ligjit nga partia e farisenjve vunë re se Jezusi po hante bashkë me këta njerëz. Nxënësit e tij e pyetën: «Si mund të ulet ai në të njëjtën tryezë bashkë me fundërrina të tilla të shoqërisë?» ¹⁷Jezusi e dëgjoi këtë dhe u përgjigj: «Mjeku nuk u duhet të shëndoshëve, por të sëmurëve. Erdha të ftoj (në mbretërinë e Zotit) jo ata që hiqen për të drejtë, por ata që pranojnë se janë mëkatarë.»

Diskutimi për agjërimin

(Mt. 9.14-17; Lk 5.33-39)

¹⁸Një ditë, kur nxënësit e Gjonit dhe farisenjtë po agjëronin, te Jezusi shkuan disa njerëz dhe e pyetën: «Si ndodh që dishepujt e Gjonit dhe të farisenjve agjërojnë rregullisht, kurse nxënësit e tu jo?» ¹⁹Jezusi u përgjigj: «Si mund të merret me mend që të ftuarit të agjërojnë në dasmë – sidomos gjersa me ta të jetë dhëndri!» ²⁰Por mjaft shpejt do të vijë dita kur dhëndri do t'u hiqet, e atëherë ata do të agjërojnë (që të kthehet).

²¹Askush nuk arnon një rrobë të vjetër me një copë të re stofi; ndryshe, copa e re e stofit griset dhe vrira bëhet më e madhe. ²²Askush nuk e fut verën e re në kacekë të vjetër; ndryshe, vera e re i bën kacekët e vjetër të çahen, dhe si vera, ashtu edhe kacekët prishen. Jo, vera e re futet në kacekë të rinj!»

Diskutimi për të shtunën

(Mt. 12.1-8; Lk 6.1-5)

²³Një të shtunë, Jezusi po kalonte nëpër të mbjella. Nxënësit e tij filluan të këputnin rrugës kallëza dhe të hanin kokrrat e tyre. ²⁴Farisenjtë e panë këtë dhe i thanë Jezusit: «Shih se ç'po bëjnë ata! Kjo ndalohet sipas rregullit të së shtunës!» ²⁵Jezusi u përgjigj: «A nuk keni lexuar se ç'bëri Davidi kur njerëzit e tij kishin uri dhe donin të hanin? ²⁶Hyri në shtëpinë e Perëndisë dhe hëngri bukët që i ishin kushtuar Zotit. Kjo ndodhi në kohën e kryepërfitit Avjatar. Sipas Ligjit, vetëm priftërinjtë kishin të drejtë t'i hanin këto bukë, e megjithatë Davidi i hëngri dhe ua dha ato edhe shoqëruesve të tij!»

²⁷E Jezusi shtoi: «E shtuna u bë për njeriun, jo njeriu për të shtunën. ²⁸Përveç kësaj, unë, Biri i njeriut, kam të drejtë të caktoj çfarë lejohet të bëhet të shtunën dhe çfarë jo.»

Jezusi shëron të shtunën

(Mt. 12.9-14; Lk 6.6-11)

3 Jezusi shkoi përsëri në një sinagogë. Atje ishte një njeri me krah të paralizuar. ²Disa nga të pranishmit po pritnin me padurim të paditnin Jezusin; prandaj e shikonin me vëmendje për të parë nëse do të guxonte ta shëronte njeriun ditën e shtunë. ³Jezusi i tha: «Ngrihu në këmbë e afrohu!» ⁴Pastaj pyeti të tjerët: «Çfarë lejohet të bëhet sipas rregullit të së shtunës? Mirë apo keq? A lejohet t'i shpëtohet jeta njeriut, apo ai duhet të lihet të vdesë?» Ata nuk iu përgjigjën fare. ⁵Plot hidhërim, ai i vështroi ata me gulm dhe me radhë. Ishte njëkohësisht i pikëlluar, sepse kishin shumë paragjykime dhe ishin shumë zemërgur. Pastaj i tha njeriut: «Shtrije krahun!» Ai e shtriu krahun dhe ky iu shërua.

⁶Farisenjtë dolën jashtë dhe filluan menjëherë të komplotonin bashkë me anëtarët e partisë së Herodit se si mund ta vritnin.

Në liqenin e Ginosarit

⁷Jezusi u largua bashkë me nxënësit e tij. Shumë njerëz nga Galileja, nga Judeja, ⁸madje edhe nga Jerusalemi, nga krahina e Idumesë dhe nga ana tjetër e Jordanit i shkonin pas. Nga krahina e qyteteve Tir e Sidon shkoi të Jezusi një turmë e madhe njerëzish. Ata kishin dëgjuar për veprat e tij dhe donin ta shikonin. ⁹Jezusi urdhëroi që nxënësit t'i përgatitnin një lundër, sepse turma ishte aq e madhe, saqë ishte vështirë ta ndalte. ¹⁰Ngaqë kishte shëruar shumë njerëz, të gjithë të sëmurët shtyheshin drejt tij për ta prekur. ¹¹Kur e panë disa njerëz të pushtuar nga djalli, ranë përmbys para tij dhe thirrën: «Ti je Biri i Perëndisë!» ¹²Por Jezusi ua ndaloi me ngulm të tregonin se kush ishte ai.

Zgjedhja e dymbëdhjetë dishepujve

(Mt. 10.1-4; Lk 6.12-16)

¹³Pas kësaj, Jezusi u ngjit në një mal dhe thirri ata që donte të kishte me vete. ¹⁴Kështu emëroi një rreth prej dymbëdhjetë vetash, të cilët duhej të ishin gjithnjë me të, dhe që më vonë t'i dërgonte për të shpallur lajmin e mirë. ¹⁵Ata duhej të merrnin fuqi të plotë për të dëbuar shpirtat e këqij.

¹⁶Dymbëdhjetë vetat që Jezusi kishte caktuar për këtë, ishin: Simoni, të cilit Jezusi i dha mbiemrin Pjetri;

¹⁷Jakobi dhe Gjoni, të bijtë e Zebedeut, të cilëve u dha mbiemrin «Boanerges» ♦ (Bubullues); ¹⁸si dhe Andreu, Filipi, (Natanael) Bar-Tolmai, Mateu, Toma, Jakobi, biri i Halfait, Tadaï, Simoni, ish-anëtar i partisë së zelotëve, ¹⁹dhe Juda nga Karioti, që më vonë e tradhtoi Jezusin.

♦ hebr: *bēne-regesh* = bijtë e bubullimës.

Dyshime të pambrojtshme

(Mt. 12.22-32; Lk 11.14-23; 12.10)

²⁰Pastaj Jezusi shkoi në shtëpinë e tij. Përsëri u mblodh një turmë aq e madhe, saqë as ai, as nxënësit e tij nuk arritën të hanin bukë. ²¹Kur e mori vesh, farefisi i tij u nis për ta larguar me forcë, sepse thanë me vete: «Ai ka luajtur mendsh me siguri!»

²²Disa mësues të Ligjit që kishin ardhur nga Jerusalemi, thanë: «Ai është në aleancë me Satanin! Kryetari i të gjithë shpirtave të këqij i jep pushtet t'i dëbojë shpirtat.»

²³Pastaj Jezusi mblodhi të gjithë mësuesit e Ligjit dhe ua shpjegoi çështjen me shëmbëlltira: «Si është e mundur që Satani ta dëbojë vetveten? ²⁴Një shtet duhet të rrënohet në qoftë se sundimtarët e tij grinden mes tyre. ²⁵E në qoftë se pjesëtarët e familjes grinden me njëri-tjetrin, e gjithë familja do të rrënohet. ²⁶E në qoftë se Satani nuk pajtohet me veten dhe lufton kundër vetvetes, me siguri është i humbur, dhe kështu sundimi i tij do të mbarojë. ²⁷Dhe dihet që nuk ka njeri që mund të hyjë në shtëpinë e të fortit dhe t'i marrë plaçkat pa e lidhur atë më parë. Vetëm atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë.»

²⁸Ju siguroj se njerëzve mund t'u falet çdo mëkat dhe çdo fyerje kundër Perëndisë. ²⁹Por kush shan Shpirtin e shenjtë, kjo nuk mund t'i falet; ai është fajtor përgjithmonë.» ³⁰Jezusi u tha këtë, sepse ata kishin thënë: «Ai është në aleancë me Satanin.»

Farefisi i Jezusit

(Mt. 12.46-50; Lk 8.19-21)

³¹Pastaj arriti nëna e Jezusit bashkë me vëllezërit e tij. Ndaluan para shtëpisë dhe dërguan dikë të thërriste Jezusin. ³²Rreth Jezusit ishin ulur shumë njerëz. E njoftuan: «Nëna dhe vëllezërit e tu janë jashtë dhe po të kërkojnë.» ³³Jezusi u përgjigj: «Kush është nëna ime e kush janë vëllezërit e mi?» ³⁴I vështroi me ngulm njerëzit që ishin ulur rreth tij, dhe tha: «Ja nëna ime e vëllezërit e mi! ³⁵Kush kryen vullnetin e Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime e nëna ime!»

Jezusi i flet popullit me shëmbëlltyra

(Mt. 13.1-9; Lk 8.4-8)

4 Jezusi shkoi përsëri pranë liqenit e dëshironte t'u fliste njerëzve. Atje ishte mbledhur një turmë aq e madhe, sa që Jezusi u desh të ulej në një lundër e të shkëputej pak nga bregu. Turma qëndroi në breg, ²dhe ai i shpjegoi shumë gjëra për mësimin e tij me shëmbëlltyra.

Mbjellësi i kujdesshëm

Ndër të tjera ai tha: ³«Dëgjoni! Një bujk doli në fushë për të mbjellë. ⁴Ndërsa po hidhte farën, disa kokrra ranë në rrugë. Erdhën zogjtë dhe i çukitën. ⁵Disa kokrra ranë në zallinë, ku u mbuluan vetëm me një shtresë të hollë dhe. Ato mbinë shpejt; ⁶por kur dielli u ngrit lart në qiell, filizat u thanë, sepse toka nuk ishte e mjaftueshme. ⁷Ndërsa disa kokrra ranë në ferra, të cilat ua zunë frymën shpejt, e kështu nuk dhanë fryt. ⁸Por disa ranë në tokë të mirë, mbinë, u rritën e dhanë fryt; disa 30-fish, disa 60-fish e disa të tjera 100-fish.» ⁹Jezusi shtoi: «Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë.»

Pse përdor Jezusi shëmbëlltyra?

(Mt. 13.10-17; Lk 8.9-10)

¹⁰Jezusi mbeti vetëm me dymbëdhjetë nxënësit e me shoqëruesit e tjerë; edhe ata donin të dinin përse ai përdorte shëmbëlltyra. ¹¹Jezusi tha: «Perëndia ju njofton se si ai themelon mbretërinë e tij, por ata që janë përjashta, e marrin vesh vetëm me shëmbëlltyra. ¹²Siç thuhet (në Shkrimin e shenjtë): *Ky popull do të dëgjojë mirë, por nuk do të kuptojë asgjë; do të shikojë me vëmendje, por nuk do të shohë asgjë! Do të dëgjojë, por nuk do të kuptojë, ndryshe do të kthehej te Perëndia dhe ai do t'u falte fajet.*»

Jezusi shpjegon shëmbëlltyrën e mbjellësit

(Mt. 13.18-23; Lk 8.11-15)

¹³Jezusi i pyeti: «A nuk e kuptoni ju këtë shëmbëlltyrë? ¹⁴Mbjellësi mbjell farën e lajmit të mirë. ¹⁵Shpesh kokrrat bien në rrugë. Kështu ndodh me njerëzit që vërtet e dëgjojnë lajmin e mirë, por menjëherë vjen Satani dhe nxjerr prej tyre atë që u mboll në ta. ¹⁶Me të tjerët ndodh si me kokrrën që bie në zallinë. Ata e dëgjojnë lajmin e mirë dhe e pranojnë atë menjëherë me gëzim, ¹⁷por nuk ai mund të lëshojë rrënjë në ta, sepse këta njerëz janë të lëkundshëm. Kur kanë shqetësime për shkak të pranimit të lajmit të mirë ose kur përndiqen, ata heqin menjëherë dorë nga feja. ¹⁸Me të tjerët ndodh si me kokrrën që bie në ferra. Ata e dëgjojnë vërtet lajmin e mirë, ¹⁹por humbasin në kujdeset e përditshme, mashtrohen nga pasuria dhe jetojnë vetëm për dëshirat e tyre. Kështu, lajmit të mirë i zihet fryma dhe ai mbetet pa ndikim. ²⁰Me të tjerët ndodh si me kokrrën që bie në tokë të mirë. Ata e dëgjojnë lajmin e mirë, e pranojnë atë dhe japin fryt; disa 30-fish, disa 60-fish e disa të tjerë 100-fish.»

Për kuptimin e lajmit të mirë

(Lk 8.16-18)

²¹Jezusi vazhdoi: «A vendoset kandili nën enë apo nën shtrat? Jo, vihet në dritëmbartës! ²²Kështu, gjithçka që tani është ende e fshehur, do të dalë në dritë. Ajo që është ende e pakuptueshme, do të kuptohet.

²³Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë.»

²⁴Pastaj shtoi: «Kini kujdes për këtë që do t'ju them! Sa më shumë t'i bindeni Zotit, aq më shumë do t'ju japë Ai të kuptoni. ²⁵Dhe pikërisht ai që ka shumë, atij do t'i jepet edhe më shumë, kurse ai që ka pak, atij do t'i merret edhe ajo që ka.»

Fara rritet vetvetiu

²⁶Pastaj Jezusi tha: «Me zhvillimin e mbretërisë së Perëndisë ndodh si me farën dhe me bujkun: ²⁷Pasi ta ketë mbjellë farën, bujku shkon në shtëpi dhe në mbrëmje bie të flejë, ngrihet përsëri të nesërmen në mëngjes – dhe kështu vazhdon për një kohë të gjatë. Ndërkaq kokrra mbin dhe rritet; se në ç'mënyrë – nuk e di as bujku vetë. ²⁸Toka jep fryt vetvetiu. Më parë dalin kërcëjtë, pastaj formohen kallinjët e në fund

kallinj të mbushen me kokrra. ²⁹Sapo të jetë pjekur gruri, bujku fillon ta korrë, sepse i ka ardhur koha.»

Sinapi: rritja e mrekullueshme e mbretërisë

(Mt. 13.31-32; Lk 13.18-19)

³⁰«Çfarë ndodh kur Perëndia themelon mbretërinë e tij në këtë botë?» – pyeti Jezusi. – «Me çfarë mund të krahasohet? ³¹Ndodh si me kokrrën e sinapit. Kokërr më të vogël nuk ka; ³²pasi është mbjellë në tokë, mbin dhe bëhet më e madhe se të gjitha bimët e tjera në kopsht, dhe lëshon degë të mëdha nën hijen e të cilave zogjtë mund të ndërtojnë fole.»

³³Jezusi u tregoi njerëzve edhe shumë shëmbëllytra të tjera, që të kuptonin mirë, dhe kështu u shpalli atyre lajmin e Zotit. ³⁴Kurrë nuk u fliste pa përdorur shëmbëllytra. Dhe kur ishte vetëm me nxënësit e tij, ua shpjegonte të gjitha.

Nxënësit në stuhi

(Mt. 8.23-27; Lk 8.22-25)

³⁵Në mbrëmje Jezusi u tha nxënësve të tij: «Ejani të kalojmë në bregun tjetër!» ³⁶Nxënësit e larguan turmën. Pastaj ata hipën në lundrën në të cilën Jezusi qëndronte ulur ende, dhe u nisën. Atë e shoqëronin edhe lundra të tjera. ³⁷Pastaj u afrua një stuhi e madhe, kështu që dallgët u futën brenda në lundër. Lundra u mbush me ujë, ³⁸por Jezusi po flinte në pupën e lundrës, i mbështetur mbi jastëk. Nxënësit e zgjuan duke thirrur: «Mësues, a nuk shqetësohesh që po mbytemi?» ³⁹Jezusi u ngrit në këmbë, i bërtiti erës dhe i tha detit: «Qetësohu! Pusho!» Era pushoi dhe u bë qetësi e madhe. ⁴⁰«Përse keni frikë?» – pyeti Jezusi. – «Përse nuk besoni, të paktën një grimë?» ⁴¹Ata u frikësuan shumë, dhe pyetën njëri-tjetrin: «Çfarë njeriu është ky, të cilit i nënshtrohen era dhe dallgët?»

I pushtuari nga djalli në Gerasë

(Mt. 8.28-34; Lk 8.26-39)

5 Ata arritën në bregun tjetër të liqenit, në krahinën e Gerasës. ²Sapo zbriti nga lundra, Jezusit i doli menjëherë përpara nga varret e hapura në shkëmb, një njeri i pushtuar nga një shpirt i keq. ³Banonte atje; askush nuk kishte arritur ta lidhte, madje as me zinxhirë. ⁴Shpesh e kishin lidhur me pranga e me zinxhirë, por gjithnjë i thyente prangat dhe i këpuste zinxhirët. Askush nuk mund ta përballonte më. ⁵Natë e ditë, nëpër varret e hapura në shkëmb e nëpër male bërtiste dhe e rrihte veten me gurë. ⁶Kur e pa Jezusin nga larg, u lëshua me vrap. Ra përmbys para tij ⁷dhe bërtiti: «O Jezus, Biri i të Lartit Perëndi, çfarë do prej meje? Të përбетoj para Perëndisë; mos më torturo!» ⁸Ai u shpreh kështu sepse Jezusi i kishte dhënë urdhër shpirtit të keq të dilte prej njeriut. ⁹Tani Jezusi e pyeti njeriun: «Si quhesh?» Ai iu përgjigj: «Quhem legion, sepse jemi shumë!» ¹⁰Dhe i lutej Jezusit me ngulm: «Mos na dëbo nga kjo krahinë!» ¹¹Aty pranë në shpatin e malit po kulloste një tufë e madhe derrash. ¹²Shpirtrat e këqij iu lutën: «Na dërgo ndër derra, që të hyjmë në ta!» ¹³Jezusi i lejoi. Ata dolën nga njeriu, hynë në derrat dhe e gjithë tufa u lëshua drejt greminës, u hodh në liqen dhe u mbyt. Ishin afro dy mijë krerë. ¹⁴Barinj të derrave ua mbathën këmbëve dhe treguan në qytete e fshatra se ç'kishte ndodhur. Fshatarët donin ta shihnin me sytë e tyre. ¹⁵Erdhën te Jezusi dhe panë njeriun që më parë ishte i pushtuar nga shpirtrat e këqij: ishte ulur dhe veshur siç duhet dhe plotësisht në vete. Prandaj i zuri një frikë e madhe. ¹⁶Dëshmitarët u treguan hollësisht si kishte ndodhur me shërimin e të pushtuarit. Gjithashtu u treguan për punën e derrave. ¹⁷Pas kësaj, njerëzit iu lutën Jezusit me këmbëngulje që të largohej nga krahina e tyre. ¹⁸Kur Jezusi hipi në barkë, i shëruari iu lut dhe nguli këmbë që ta merrte me vete. ¹⁹Por Jezusi nuk e lejoi dhe i tha: «Kthehu te farefisi e tregoji se ç'bëri Zoti për ty dhe si pati mëshirë për ty.» ²⁰Njeriu u bind dhe shkoi. Kaloi nëpër krahinën e Lidhjes së Dhjetë Qyteteve dhe tregoi kudo se çfarë kishte bërë Jezusi për të. Të gjithë u habitën.

Shërimi i menorragjisë dhe ringjallja e vajzës së Jairit

(Mt. 9.18-26; Lk 8.40-56)

²¹Jezusi kaloi përsëri me barkë në anën tjetër të liqenit. Pas pak u mblodh rreth tij një turmë e madhe njerëzish. Kur ishte ende në liqen, ²²tek ai shkoi një nga kryetarët e sinagogës, i cili quhej Jair. Ra përmbys para Jezusit dhe iu lut me këmbëngulje: ²³«E kam vajzën të sëmurë për vdekje; të lutem, eja t'i vësh duart mbi të, që të shpëtojë e të mbetet gjallë.» ²⁴Jezusi shkoi me të; shumë njerëz të tjerë e shoqëruan. Një mori njerëzish shtyhej rreth tij nga çdo anë. ²⁵Ndër ta ishte një grua që vuante për dymbëdhjetë vjet me radhë nga hemorragjia e madhe. ²⁶Deri në atë kohë kishte provuar shumë mjekime nga mjekë të ndryshëm. Kishte shpenzuar tërë pasurinë e saj për këtë, por gjithçka kishte qenë e kotë; vuajtja i ishte shtuar edhe më shumë. ²⁷Kjo grua kishte dëgjuar për Jezusin; hyri në turmë dhe, pas shpinës, i preku Jezusit petkun. ²⁸Ajo tha me vete: «Në qoftë se i prek vetëm petkat, atëherë do të shërohem.» ²⁹Menjëherë i pushoi hemorragjia dhe ndjeu në trup se si ishte

shëruar nga sëmundja. ³⁰Jezusi vuri re menjëherë se dikush i kishte tërhequr fuqinë shëruese. U kthye dhe pyeti: «Kush m'i preku rrobat?»

³¹«E sheh popullin që po shtyhet rreth teje, – i thanë nxënësit e tij, – dhe përsëri pyet se kush të preku?»

³²Por Jezusi vështrroi përreth për të parë se kush kishte qenë. ³³Gruaja dridhej nga frika, sepse e dinte se çfarë kishte ndodhur. Prandaj ra përmbys para tij dhe i tregoi gjithçka. ³⁴«Të shpëtoi besimi yt! – i tha Jezusi. – Shko në paqe! Je çliruar nga sëmundja jote.»

³⁵Kur po thoshte këtë, nga shtëpia e kryetarit të sinagogës erdhën lajmëtarë dhe i thanë Jairit: «Vajza jote vdiq. Nuk ka nevojë ta mërzhitësh më Mësuesin.» ³⁶Jezusi e dëgjoi këtë dhe i tha Jairit: «Mos ki frikë, vazhdo të besosh!» ³⁷Pastaj shkoi më tutje; vetëm Pjetrin, Jakobin e të vëllanë, Gjonin, i lejoi ta shoqëronin. ³⁸Kur arritën te shtëpia e kryetarit të sinagogës, Jezusi pa njerëzit e turbulluar dhe dëgjoi vajtimin. ³⁹Hyri në shtëpi dhe tha: «Përse gjithë kjo zhurmë? Përse qani? Fëmija nuk ka vdekur – vetëm fle.» Ata e qeshën me përbuzje, ⁴⁰por ai i nxori të gjithë jashtë, përveç prindërve të vajzës dhe tre nxënësve. Pastaj hyri në dhomën ku ishte shtrirë fëmija. ⁴¹E kapi për dore dhe i tha: «*Talitha, kum!*», që do të thotë: «Vajzë, çohu!» ⁴²Vajza u ngrit aty për aty dhe eci përreth. Ishte dymbëdhjetë vjeç. Kjo i tmerroi të pranishmit. ⁴³Por Jezusi ngulmoi që ata të mos i tregonin askujt për ngjarjen. Pastaj tha: «Jepini vajzës të hajë!»

Jezusi në Nazaret

(Mt. 13.53-58; Lk 4.16-30)

6 Jezusi u nis që andej e shkoi në qytetin ku ishte rritur. E përcollën edhe nxënësit e tij. ²Të shtunën foli në sinagogë, e të gjithë ata që e dëgjuan, u habitën shumë. «Nga i vijnë këtij këto?» – e pyetën njëri-tjetrin. – «Prej kujt e ka gjithë këtë urtësi? Si mund të bëjë mrekulli të tilla? ³Megjithatë, ky është vetëm zdrukthëtar, biri i Marisë dhe vëllai i Jakobit, i Jozefit, i Judës dhe i Simonit. A nuk banojnë këtu ndër ne edhe motrat e tij?» Atëherë nuk donin t'ia dinin për të. ⁴Por Jezusi u tha: «Profeti nderohet kudo, me përjashtim të vendit, fafesisit dhe familjes së tij.» ⁵Për këtë arsye nuk bëri asnjë mrekulli të madhe, vetëm sa vuri duart mbi disa të sëmurë dhe i shëroi. ⁶U habit për shkak të mosbesimit të banorëve të Nazaretit. Prandaj doli e predikoi nëpër fshatrat përreth.

Dërgimi i dymbëdhjetë nxënësve

(Mt. 10.5-15; Lk 9.1-6)

⁷Jezusi mblodhi dymbëdhjetë nxënësit dhe u dha fuqi të plotë për të dëbuar shpirta të këqij, dhe i dërgoi dy nga dy. ⁸U dha urdhër: «Mos merrni asgjë për rrugë përveç shkopit; as bukë, as trastë me ushqime, as të holla!» ⁹Mbathni sandalet e mos merrni me vete këmisha për t'u ndërruar.» ¹⁰Pastaj vazhdoi: «Në qoftë se dikush ju pret mirë, rrini në shtëpinë e tij gjersa të shkoni më tutje. ¹¹Në qoftë se arrini në ndonjë vend ku njerëzit nuk ju presin mirë e nuk duan t'ju dëgjojnë, vazhdoni më tutje e shkundni pluhurin nga këmbët si paralajmërim për ta.»

¹²Nxënësit u nisën dhe i ftuan njerëzit të linin mëkatet e tyre e të ktheheshin te Zoti. ¹³Njëkohësisht dëbuan shumë shpirta të këqij, lyeu me vaj shumë të sëmurë dhe i shëruan.

Vrasja e Gjon Pagëzorit

(Mt. 14.1-12; Lk 9.7-9)

¹⁴Ndërkohë, për Jezusin dëgjoi edhe Herod Antipa, sepse njerëzit po flitnin për të gjithkund. Disa thoshin: «Gjon Pagëzori u ringjall nga të vdekurit, e për këtë mund të bëjë vepra të tilla.» ¹⁵Të tjerët e mbanin për Elijen dhe disa të tjerë mendonin se ishte profet si profetët e lashtë. ¹⁶Por Herodi ishte i bindur se ai ishte Gjon Pagëzori. «Është ai, për të cilin urdhërova t'i pritej koka, – tha ai, – e tani është kthyer në jetë.»

¹⁷Tani Herodi kishte dhënë urdhër që Gjonin ta arrestonin e ta futnin në burg. Arsyeja për këtë ishte kjo: Herodi kishte marrë për grua Herodinë, gruan e të vëllait, Filipit. ¹⁸Gjoni e kishte qortuar për këtë: «Nuk lejohet të marrësh për grua gruan e vëllait tënd!» ¹⁹Prandaj Herodia nuk e shihte dot me sy Gjonin dhe donte ta vriste, por nuk mund t'ia dilte në krye për shkak të Herodit. ²⁰Ky kishte frikë nga Gjoni, sepse e dinte që Gjoni ishte njeri i përsëritshëm dhe i shenjtë, prandaj e mbronte atë. Ai e dëgjonte me kënaqësi, megjithëse shqetësohej shumë çdo herë nga fjalët e tij.

²¹Por pas pak, për Herodinë erdhi rasti i volitshëm. Herodi kishte ditëlindjen dhe shtroi një gosti për qytetarët e lartë, oficerët dhe shtetasit më të nderuar të Galileesë. ²²Vajza e Herodisë hyri e vallëzoi. U pëlqeu të gjithëve aq shumë, sa që mbreti i tha vajzës: «Kërko ç'të duash dhe unë do të ta jap.» ²³Dhe iu betua: «Do të të jap ç'të duash, qoftë edhe gjysmën e mbretërisë sime!»

²⁴Ajo doli dhe i tha së ëmës: «Ç'të kërkoj?» «Kokën e Gjon Pagëzorit!» – i tha ajo. ²⁵Vajza u kthye shpejt te Herodi dhe i paraqiti lutjen e saj: «Dua që të më dorëzosh tani në pjatë kokën e Gjon Pagëzorit!» ²⁶Mbreti u trishtua, por meqë ishte betuar para të gjithë të ftuarve, nuk donte t'ia kundërshtonte lutjen. ²⁷Dërgoi xhelatin dhe i dha urdhër t'ia sillte kokën e Gjon Pagëzorit. Xhelati hyri në burg dhe ia preu kokën Gjonit.

²⁸Pastaj e solli kokën në pjatë dhe ia dorëzoi vajzës, e cila ia dha së ëmës.

²⁹Kur mësuan se ç'kishte ndodhur, nxënësit e Gjon Pagëzorit morën trupin e tij dhe e varrosën.

Jezusi ushqen mrekullisht pesë mijë pelegrinë hebrej

(Mt. 14.13-21; Lk 9.10-17; Gjn 6.1-14)

³⁰Apostujt u kthyen te Jezusi dhe i treguan se çfarë kishin thënë e bërë në emër të tij. ³¹«Ejani të kërkojmë një vend të qetë, – tha Jezusi, – ku mund të jeni vetëm e të pushoni pak.» Në të vërtetë, aty vinin e shkonin aq shumë njerëz, saqë nuk kishin kohë as për të ngrënë. ³²Hipën në barkë dhe u nisën për në një vend të pabanuar. ³³Por turma i pa duke u nisur, dhe shumë veta dëgjuan për këtë. Kështu ndodhi që u dolën përpara shumë veta nga të gjitha qytetet dhe po e pritnin Jezusin bashkë me nxënësit e tij në breg. ³⁴Kur doli nga barka, Jezusi pa turmën e njerëzve. Kishte mëshirë për ta, sepse ishin si delet pa bari. Prandaj u mësoi shumë gjëra. ³⁵Kur ra mbrëmja, nxënësit erdhën te Jezusi dhe i thanë: «Është shumë vonë dhe krahina është e shkretë. ³⁶Prandaj dërgoju njerëzit në fshatrat e në fermat e rrethinës që të blejnë diçka për të ngrënë.» ³⁷«Pse?» – u përgjigj Jezusi. – «Jepuni ju të hanë!» Ata kundërshtuan: «Atëherë ne do të duhej të blinin bukë për dyqind monedha argjendi!» ³⁸Por Jezusi i urdhëroi: «Kontrolloni sa bukë kenil!» Kështu bënë e raportuan: «Pesë bukë e dy peshq!»

³⁹Jezusi u dha urdhër nxënësve t'i ndanin njerëzit në grupe dhe t'i ulnin në bar. ⁴⁰Kështu, të gjithë u ndanë në grupe nga 100 dhe nga 50 veta. ⁴¹Pastaj Jezusi i mori pesë bukë e dy peshqit, ngriti sytë në qiell dhe tha lutjen e falënderimit. I ndau bukët në copa, ua dha nxënësve dhe ata i ndanë. Pastaj ua ndau edhe dy peshqit. ⁴²Të gjithë u ngopën. ⁴³Nxënësit mbushën madje edhe dymbëdhjetë shporta plot me copa buke dhe peshq që tepruan. ⁴⁴Hëngrën rreth pesë mijë burra.

Jezusi ecën mbi ujë

(Mt. 14.22-33; Gjn 6.15-21)

⁴⁵Pas pak Jezusi i dërgoi nxënësit përpara në barkë për në Bet-Caidë në bregun tjetër të liqenit. I dërgoi njerëzit në shtëpi, ⁴⁶dhe iu ngjiti malit për t'u lutur. ⁴⁷Kur u errësua, Jezusi ishte vetëm në tokë, kurse barka larg në liqen. ⁴⁸Pa se si nxënësit mezi shkonin përpara duke u dhënë lopatave, sepse era frynte në drejtim të kundërt. Nga mëngjesi Jezusi erdhi tek ata duke ecur mbi liqen dhe deshi t'i arrinte. ⁴⁹Kur e panë duke ecur mbi ujë, nxënësit menduan se ishte fantazmë dhe bërtitën. ⁵⁰Të gjithë e panë dhe u drodhën nga frika. Ai menjëherë u tha: «Mos u trembni! Jam unë, mos kini frikë!» ⁵¹Pastaj hipi tek ata në barkë dhe era pushoi. Ata nuk ishin në vete nga frika. ⁵²Në të vërtetë, ende nuk e kishin kuptuar përfundimin e mrekullisë së bukëve; mendja e tyre ishte e paaftë për ta kuptuar atë.

Shërimi në zonën e Ginosarit

(Mt. 14.34-36)

⁵³E kaluan liqenin dhe dolën në breg pranë Ginosarit. ⁵⁴Banorët e kësaj zone e dalluan menjëherë Jezusin kur doli nga barka. ⁵⁵Shpejtuan nëpër mbarë krahinën dhe i sollën të sëmuret në vigje atje ku dëgjonin se ndodhej Jezusi. ⁵⁶Kudo që hynte, në qytete, në fshatra ose në ferma, atje i sillnin të sëmuret, i vendosnin në sheshe dhe i luteshin t'i preknin të paktën tufat e fijeve të petkut. Të gjithë ata që i prekën, u shëruan.

Pastërtia dhe papastërtia e vërtetë

(Mt. 15.1-9)

7 Një ditë erdhën disa mësues të Ligjit nga Jerusalemi dhe u bashkuan me farisenjtë rreth Jezusit. ²Vunë re se si disa nga nxënësit e tij hanin bukë me duar të papastrat, d.m.th. se nuk i kishin larë duart sipas rritit të tyre fetar. ³Në të vërtetë, farisenjtë dhe hebrejtë e tjerë veprojnë sipas rregullave të të parëve dhe nuk hanë pa i larë duart deri te bërrylat. ⁴Edhe kur kthehen nga tregu, nuk hanë pa u larë më parë. Kështu veprojnë sipas zakonit për larjen e kupave, të vorbave, enëve të bakrit dhe jastëkëve. ⁵Prandaj farisenjtë dhe mësuesit e Ligjit e pyetën Jezusin: 'Përse nxënësit e tu nuk veprojnë sipas rregullave të të parëve, por hanë «me duar të papastrat»?' Jezusi u përgjigj: «Profeti Isaia foli mirë për ju hipokritë! Në librin e tij thuhet: *Ky popull më nderon vetëm me fjalë (thotë Zoti), por zemra e tij është larg meje. E gjithë shërbesa e tyre fetare është e kotë, sepse japin mësim veçse urdhërime të shpikura nga njerëzit.* ⁸Ju e lini pas dore urdhërimin e Perëndisë dhe u përmbaheni traditave njerëzore.» Jezusi vazhdoi: «Sa me aftësi që dini t'i shmangeni urdhërimit të Perëndisë për t'iu përmbajtur rregullave tuaja! ¹⁰Moisiu, siç e dini të gjithë, tha: *Ndero atin dhe nënën! Kush shan atin dhe nënën, të dënohet me vdekje!* ¹¹Ju, përkundrazi, thoni: «Në qoftë se ndokush i thotë babait ose nënës: po e shpall kurban (dhuratë kushtuar Perëndisë) ndihmën që ju takon prej meje, ¹²atëherë nuk ka nevojë t'i ndihmojë prindërit e vet.» ¹³Kështu e shfuqizoni Fjalën e Perëndisë për hir të traditës suaj. Për këtë ka edhe shembuj të tjerë.»

Çfarë e bën njeriun të padenjë për të hyrë në praninë e Zotit?

(Mt. 15.10-20)

¹⁴Pastaj Jezusi i mblodhi njerëzit rreth tij dhe u tha: «Dëgjoni mirë e kuptoni! ¹⁵Njeriu nuk mund të marrë brenda vetes asgjë nga jashtë që mund ta bëjë të papastër; vetëm ajo që del prej njeriut, e bën atë të papastër. ¹⁶Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë.»

¹⁷Kur Jezusi u fut në shtëpi, nxënësit e tij e pyetën se ç'donte të thoshte me këtë. ¹⁸Ai u përgjigj: «A jeni edhe ju pa mend? Ende nuk kuptoni? Ajo që njeriu merr brenda vetes nga jashtë, nuk mund ta bëjë atë të papastër, ¹⁹sepse nuk hyn në mendjen e tij, por në stomakun e tij, e pastaj del nga trupi.» Kështu, Jezusi deklaroi se të gjitha ushqimet janë të pastra në sy të Perëndisë.

²⁰Ai vazhdoi: «Por ajo që del prej vetë njeriut, e bën atë të papastër. ²¹Dhe pikërisht prej njeriut rrjedhin mendime të këqija dhe bashkë me to imoraliteti, vjedhja, vrasja, ²²tradhtia bashkëshortore, lakmia, si dhe gjëra të tjera të këqija, si mashtrimi, epshi, zilia, shpifja, mendjemadhësia dhe marrëzia. ²³Të gjitha këto dalin nga brendia e njeriut dhe e bëjnë atë të papastër.»

Besimi i gruas johebreje

(Mt. 15.21-28)

²⁴Pastaj Jezusi shkoi në krahinën e Tirit, e meqë donte të mbetej i panjohur, hyri në një shtëpi. Por njerëzit tashmë e kishin njohur. ²⁵⁻²⁶Pas pak iu afrua një grua që kishte dëgjuar për të; vajza e saj ishte pushtuar nga një shpirt i keq. Gruaja nuk ishte hebre, por banonte në atë krahinë. Ajo ra përmbys para Jezusit dhe iu lut ta dëbonte shpirtin e keq nga vajza e saj. ²⁷Por Jezusi i tha: «Së pari duhet të ngopen fëmijët e familjes. Nuk është e drejtë t'u hiqet buka e t'u hidhet qenve shtëpiakë.» ²⁸«Vërtet, o Zot, – ia ktheu ajo, – por qentë shtëpiakë hanë të paktën thërrimet që u bien fëmijëve nën tryezë!» ²⁹Jezusi i tha: «Shko lirisht në shtëpi, sepse në saje të kësaj fjale, shpirti i keq doli prej vajzës satel!»

³⁰Gruaja shkoi në shtëpi dhe e gjeti vajzën shëndoshë e mirë dhe të shtrirë në shtrat; shpirti i keq kishte dalë tashmë prej saj.

Shërimi i shurdhmemecit

³¹Jezusi doli nga krahina e Tirit nëpër Sidon dhe shkoi drejt liqenit të Galilesë në krahinën e Lidhjes së Dhjetë Qyteteve. ³²Atje i sollën një shurdhmemec duke iu lutur që të vinte duart mbi të. ³³Jezusi e largoi pak prej turmës dhe i futi gishtërinjtë në veshët e të sëmurit; pastaj pështyu dhe ia preku gjuhën. ³⁴Ngriti sytë në qiell, psherëtiu thellë dhe i tha: «*Efata!*» Kjo do të thotë: «Hapu!» ³⁵E menjëherë njeriu dëgjoi, iu zgjodh edhe gjuha dhe ai foli siç duhet. ³⁶Jezusi i ndaloi të pranishmit t'u tregonin të tjerëve; por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër e bënë të njohur. ³⁷Njerëzit nuk ishin më në vete nga habia e thoshin: «I ka bërë të gjitha mirë» dhe «Ky po i bën shurdhët të dëgjojnë e memecët të flasin!»

Jezusi ushqen mrekullisht katër mijë veta

(Mt. 15.32-39)

8 Me një rast tjetër Jezusi ishte rrethuar nga një turmë e madhe njerëzish. Kur i zuri uria, Jezusi mblodhi nxënësit dhe u tha: ²«Më vjen keq për këtë turmë. U bënë tri ditë që njerëzit po rrinë me mua e nuk kanë çfarë të hanë. ³Unë nuk mund t'i kthej barkthatë në shtëpi. Ndoshta do t'u bjerë të fikët, sepse kanë ardhur nga larg.» ⁴Nxënësit u menduan: «Si mund të gjejmë bukë në këtë krahinë të shkretë, që të ngopim kaq shumë njerëz?» ⁵«Sa bukë keni?» – i pyeti Jezusi. Ata thanë: «Shtatë!» ⁶Ai e urdhëroi turmën të ulej në tokë.

Pastaj i mori shtatë bukët, tha lutjen e falënderimit, i ndau dhe ua dha nxënësve. Ata ia shpërndanë turmës. ⁷Përveç kësaj, kishin disa peshq të vegjël. Jezusi tha lutjen e falënderimit për këta peshq, e gjithashtu urdhëroi t'ia shpërndanin turmës. ⁸⁻⁹Të gjithë hëngrën dhe u ngopën; ishin rreth katër mijë veta. Nxënësit mbushën edhe shtatë kofinë me copat që tepruan. Pastaj Jezusi i dërgoi njerëzit në shtëpi, ¹⁰hipi bashkë me nxënësit e tij në barkë dhe shkoi në rrethinën e Dalmanutës.

Farisenjtë kërkojnë dëshmi

(Mt. 16.1-4)

¹¹Disa farisenj erdhën te Jezusi e filluan të diskutonin me të. Meqë donin ta vinin në provë, kërkuan nga ai një shenjë nga qielli si dëshmi se ishte dërguar me të vërtetë nga Zoti. ¹²Jezusi psherëtiu e tha: «Si po kërkojnë këta njerëz dëshmi? Unë po ju them se këtë brezi nuk do t'i jepet asnjë shenjë!» ¹³Pastaj i la, hipi përsëri në barkë dhe kaloi në anën tjetër të liqenit.

Jezusi qorton nxënësit e tij

(Mt. 16.5-12)

¹⁴Nxënësit kishin harruar të blinin bukë; në barkë kishin vetëm një bukë. ¹⁵Jezusi i paralajmëroi: «Ruhuni nga tharmi i farisenjve dhe nga tharmi i Herodit.» ♦

¹⁶⁻¹⁷Nxënësit e lidhën këtë me harrimin e tyre. Por Jezusi i lexoi mendimet e tyre dhe tha: «Përse

shqetësoheni ngaqë nuk keni bukë? Ende nuk po kuptoni gjë? Kaq të vështirë e keni për ta kuptuar? A jeni ju aq të plogët sa të tjerët? ¹⁸Keni sy e nuk shikoni, keni veshë e nuk dëgjoni? A nuk ju kujtohet ¹⁹si ndava pesë bukë për pesë mijë veta? Sa shporta mbushët me copat e tepruara?» «Dymbëdhjetë!» – iu përgjigjën ata. ²⁰«E kur ndava shtatë bukë për katër mijë veta, sa kofinë mbushët plot me teprica?» «Shtatë», – iu përgjigjën ata. ²¹Dhe Jezusi u tha: «Ende nuk po kuptoni gjë?» ♦♦

♦ d.m.th. hipokrizi fetare dhe nacionalizëm. ♦♦ Personi hyjnor që kishte ushqyer Izraelin në shkretëtirë ishte ai që tani kishte ushqyer mrekullisht 5.000 hebrej dhe 4.000 johebrej .

Jezusi shëron një të verbër

²²Kur arritën në Bet-Caidë, i sollën një të verbër dhe iu lutën Jezusit që ta prekte. ²³Jezusi e mori për dore dhe e çoi jashtë fshatit. I pështyu në sy, vuri duart mbi të dhe e pyeti: «A dallon gjë?» ²⁴I verbri hapi sytë e tha: «Po, po shoh njerëz, por më duken si pemë që po lëvizin.» ²⁵Jezusi ia vuri përsëri duart mbi sy, atëherë ai pa qartë. ²⁶Jezusi e urdhëroi: «Mos shko në Bet-Caidë, por kthehu menjëherë në shtëpi!»

Dëshmia e Pjetrit për Jezusin

(Mt. 16.13-20; Lk 9.18-21)

²⁷Jezusi shkoi më tutje me nxënësit e tij nëpër fshatrat rreth Cezaresë së Filipit. Rrugës i pyeti: «Për kë më mbajnë njerëzit?» ²⁸Ata iu përgjigjën: «Disa të mbajnë për Gjon Pagëzorin, disa për Eljën, ndërsa disa të tjerë për njërin nga profetët.» ²⁹«Po ju, – i pyeti Jezusi, – për kë më mbani?» «Ti je Mesia!» – iu përgjigj Pjetri. ³⁰Por Jezusi i urdhëroi rreptësisht që të mos i tregonin askujt për këtë.

Shpallja e parë e vdekjes së tij

(Mt. 16.21-28; Lk 9.22-27)

³¹Pastaj Jezusi i njoftoi nxënësit për herë të parë për atë që e priste: «Biri i njeriut duhet të vuajë shumë. Këshilltarët, kryeprihtërinjtë dhe mësuesit e Ligjit nuk do ta pranojnë. Ai do të vritet, por ditën e tretë, do të ringjallet.»

³²Jezusi e tha këtë fare hapur. Pastaj Pjetri e mori mënjane dhe e këshilloi të mos bënte ashtu. ³³Por Jezusi ktheu kokën, i shikoi nxënësit e tjerë dhe e qortoi Pjetrin: «Largohu, ti Satan!» – tha ai. – «Ajo që ke ndër mend, nuk i përgjigjet vullnetit të Perëndisë, por dëshirave njerëzore.»

Mbajtja e kryqit pas Jezusit

³⁴Pastaj Jezusi thirri turmën dhe i tha: «Kush do të vijë me mua, duhet të heqë dorë nga vetja dhe nga dëshirat e tij egoiste. Ai duhet të mbajë kryqin e tij e të vijë pas meje. ³⁵Dhe pikërisht kush dëshiron të shpëtojë jetën e tij, do ta humbasë atë. Dhe kush e humbet jetën e tij për shkakun tim dhe për shkak të shpalljes së lajmit të mirë, do ta shpëtojë. ³⁶Çfarë i vlen njeriut në qoftë se fiton të gjithë botën, por humbet jetën e vet? ³⁷Me çfarë mund ta riblejë atë? ³⁸Njerëzit e këtij brezi fajtor nuk duan t'ia dinë për Zotin. Kush nuk guxon të ndërhyjë për mua e për mësimin tim, as unë, Biri i njeriut, nuk do të ndërhyj për të (para Gjyqit), kur të vij me madhështinë e Atit tim bashkë me engjëjt e shenjtë.»

9 Dhe shtoi: «Ju siguroj se këtu ka disa që nuk do të vdesin para se të shohin me çfarë fuqie do të ngrihet mbretëria e Perëndisë.»

Shpërftyrimi i Jezusit

(Mt. 17.1-13; Lk 9.28-36)

²Pas gjashtë ditësh, Jezusi mori me vete tre nxënës, Pjetrin, Jakobin e Gjonin, dhe i çoi në një mal të lartë. Me ta nuk ishte askush tjetër. Atje, para syve të tyre, Jezusi u shpërftyrua: ³rrobat e tij u bënë aq të bardha ndriçuese, sa asnjëri në botë nuk mund t'i bëjë të tilla. ⁴Nxënësit panë papritur Eljën dhe Moisiun duke qëndruar pranë Jezusit dhe duke folur me të. ⁵Pjetri i tha Jezusit: «Mirë që jemi këtu, Mësues! Të ngremë tri tenda, një për ty, një për Moisiun e një për Eljën.» ⁶Por nuk dinte se ç'po fliste; ai dhe dy nxënësit e tjerë ishin shumë të tronditur nga frika. ⁷Ndërkaq u duk një re që i mbuloi me hijen e saj, dhe nga reja u dëgjua një zë: «Ky është Biri im, i Zgjedhuri! Atë dëgjoni!» ⁸Por pastaj, kur kthyen kokën, nuk panë asnjëri përveç Jezusit. ⁹Ndërsa po zbritnin nga mali, Jezusi i urdhëroi që të mos i tregonin askujt për atë që kishin parë derisa Biri i njeriut të ringjallet nga të vdekurit. ¹⁰Ata e dëgjuan këtë fjalë dhe filluan të mendonin se ç'do të thoshte shprehja: «ringjallja nga të vdekurit».

¹¹Pastaj e pyetën Jezusin: «Pse thonë mësuesit e Ligjit se së pari duhet të vijë Elija?»

¹²Jezusi iu përgjigj: «Elija vjen vërtet më parë për ta kthyer popullin e Zotit në gjendjen e duhur shpirtërore. Atëherë pse thuhet në Shkrimin e shenjtë se Biri i njeriut duhet të vuajë shumë e të përçmohet? ¹³Por unë po ju them se Elija tashmë ka ardhur dhe ata e kanë trajtuar siç kanë dashur. Kështu është shkruar për të.»

Shërimi i djaloshit të pushtuar nga djalli

(Mt. 17.14-21; Lk 9.37-43a)

¹⁴Kur ata arritën te nxënësit e tjerë, atje ishte mbledhur një turmë e madhe njerëzish; në mes po rrinin disa mësues të Ligjit që po diskutonin me nxënësit. ¹⁵Kur e panë Jezusin, njerëzit u habitën e vrapuan me nxitim për ta përshëndetur. ¹⁶Jezusi i pyeti nxënësit: «Për çfarë diskutoni me mësuesit e Ligjit?» ¹⁷Një njeri nga turma iu drejtua Jezusit: «Mësues, kam sjellë tek ti djalin tim; është pushtuar nga një shpirt i keq, kështu që nuk mund të flasë. ¹⁸Sa herë që e kap shpirti, e tërheq me forcë andej-këtej. Pastaj i del shkumë nga goja, i kërcëllinë dhëmbët dhe i shtangen gjymtyrët. Iu luta nxënësve të tu ta dëbonin shpirtin e keq, por ata nuk mundën.»

¹⁹Jezusi tha: «Ju nuk keni fare besim te Zoti! Deri kur duhet të jem me ju dhe t'ju duroj? Ma sillni djaloshin këtu!» ²⁰Ata ia sollën. Shpirti i keq, sapo pa Jezusin, e tërhoqi djaloshin përtokë, kështu që ai shkumëzoi dhe u rrokullis andej-këtej. ²¹Jezusi e pyeti të atin: «Prej sa kohësh i ndodh kështu?» ²²«Që në fëmijëri – iu përgjigj i ati. – «Shpesh e hedh herë në zjarr e herë në ujë për ta mbytur. Ki mëshirë për ne e na ndihmo, në qoftë se mundesh!» ²³«Në qoftë se mundem!» – iu përgjigj Jezusi. – «Kush i beson Zotit, për atë çdo gjë është e mundur!» ²⁴Pastaj i ati ia ktheu: «Unë kam besim te Zoti, e megjithatë nuk mundem! Më ndihmo, ty të besoj!»

²⁵Kur Jezusi pa se po afroreshin gjithnjë e më shumë njerëz, i bërtiti shpirtit të keq: «Shpirt memec dhe i shurdhët, unë po të urdhëroj; dil nga ai e mos u kthe më në të!» ²⁶Shpirti bërtiti, e shkundi andej-këtej dhe doli nga ai. Djaloshi mbeti i shtrirë në tokë, porsi i vdekur, kështu që shumë veta thanë: «Vdiq!» ²⁷Por Jezusi e kapi për dore, e ngriti dhe ai qëndroi në këmbë.

²⁸Kur Jezusi shkoi më vonë në shtëpi, nxënësit e pyetën në veçanti: «Po ne pse nuk mund ta dëbonim shpirtin e keq?» ²⁹Jezusi iu përgjigj: «Shpirtra të tillë mund të dëbohen vetëm me lutje.»

Shpallja e dytë e vdekjes së Jezusit

(Mt. 17.22-23; Lk 9.43b-45)

³⁰U larguan nga ai vend e shkuan nëpër Galile. Jezusi nuk donte që ta dinte ndokush. ³¹I mësonte nxënësit e tij për atë që do t'i ndodhte: «Biri i njeriut do t'u dorëzohet njerëzve. Ata do ta vrasin, por ditën e tretë ai do të ringjallet.» ³²Nxënësit nuk kuptonin se ç'donte të thoshte Jezusi me këtë; kishin frikë ta pyetnin.

Kush është më i madhi?

(Mt. 18.1-5; Lk 9.46-48)

³³Erdhën në Kafarnaum, dhe kur hynë në shtëpi, Jezusi i pyeti nxënësit: «Për çfarë grindeshit rrugës?»

³⁴Ata heshtën sepse ishin grindur rreth asaj se kush ishte më i madhi. ³⁵Jezusi u ul, i mbledhi rreth vetes të dymbëdhjetët e u tha: «Kush dëshiron të jetë i pari, duhet t'u nënshtrohet dhe t'u shërbejë të gjithëve.»

³⁶Ai bëri me shenjë të afrohej një fëmijë i vogël, e vuri midis tyre, e mori për krahu e u tha: ³⁷«Kush e pranon një fëmijë të tillë ngaqë është nxënësi im, më pranon mua. E kush më pranon mua, pranon jo vetëm mua, por pranon njëkohësisht edhe Atë që më dërgoi.»

Ai që nuk është kundër nesh, është në anën tonë

(Lk 9.49-50)

³⁸Gjoni i tha Jezusit: «Mësues, pamë një njeri që dëbonte shpirtra të këqij në emrin tënd. Ne u përpoqëm ta pengonim, sepse nuk i takon rrethit tonë.» ³⁹«Mos e pengoni më, – tha Jezusi, – sepse kush bën mrekulli në emrin tim, nuk mund të flasë kurrë keq për mua. ⁴⁰Kush nuk është kundër nesh, është me ne! ⁴¹Unë po ju them se ai që do t'ju japë të pini qoftë edhe një gotë ujë ngaqë jeni dishepujt e Mesisë, do të shpërblehet për këtë.»

Paralajmërim për çdo lloj mashtrimi

(Mt. 18.6-9; Lk 17.1-2)

⁴²«Kush bën që një besimtar i thjeshtë të largohet nga besimi tek unë, do ta ketë pak në qoftë se i varet rreth qafës guri i mullirit e hidhet në det. ⁴³Në qoftë se dora të shpie në mëkat, preje. Është më mirë për ty të hysh në jetën e përjetshme vetëm me një dorë, sesa të shkosh në ferr me të dyja – në zjarrin që nuk shuhet kurrë. [⁴⁴Atje ndërgjegjja të bren pa pushim dhe zjarri nuk shuhet kurrë.] ⁴⁵Ose në qoftë se këmba të shpie në mëkat, preje. Në të vërtetë, është më mirë për ty të hysh në jetën e përjetshme vetëm me një këmbë, se sa t'i kesh të dyja këmbët e të hidhesh në ferr. [⁴⁶Atje ndërgjegjja të bren pa pushim dhe zjarri nuk shuhet kurrë.] ⁴⁷E në qoftë se syri të shpie, gjithashtu, në mëkat, nxirre! Është më mirë për ty të hysh në jetën e përjetshme vetëm me një sy, se sa t'i kesh të dy sytë e të hidhesh në ferr – ⁴⁸atje ku vuajtjet nuk pushojnë e zjarri nuk shuhet kurrë.»

⁴⁹Çdo flijimi i takon kripa, e secilit nga ju i takon zjarri i pësimit që ju pastron e ju ruan.

⁵⁰Kripa është diçka e mirë, por në qoftë se ajo e humbet kripësinë, si do t'i rikthehet shija? Ruajeni kripësinë dhe jetoni në paqe me njëri-tjetrin.»

Nisja për në Jude

(Mt. 19.1-12; Lk 16.18)

10 Pastaj Jezusi u largua nga ai vend e shkoi në Jude dhe në krahinën që shtrihet në anën tjetër të Jordanit. Edhe atje iu mblodhën përreth shumë njerëz dhe ai filloi t'i mësonte si zakonisht.

Për ndarjen martesore

²U afruan disa farisenj dhe kërkonin ta futnin në grackë. E pyetën: «A i lejohet burrit ta ndajë gruan?»

³Jezusi ia ktheu: «Çfarë ligji ju la Moisiu?» ⁴Ata iu përgjigjën: «Sipas Ligjit të Moisiut, burri mund t'i lëshojë gruas dokumentin e ndarjes dhe pastaj ta ndajë.» ⁵Jezusi tha: «Moisiu jua ka lejuar këtë, sepse jeni zemërgur. ⁶Por në fillim *Perëndia e krijoi njeriun, mashkull e femër. ⁷Prandaj burri e lë atin dhe nënën, që të bashkohet me gruan e tij, ⁸e kështu, pra, të dy janë një njësi e re, me trup e me shpirt. Pra, ata nuk janë më dy, por një njësi e vetme. ⁹Prandaj, atë që ka bashkuar Perëndia, njerëzit nuk duhet ta ndajnë.»*

¹⁰Pastaj, kur ishin në shtëpi, nxënësit iu lutën t'ua sqaronte të njëjtën gjë ¹¹dhe Jezusi u tha: «Kush e ndan gruan e tij dhe merr një tjetër, bën tradhti bashkëshortore kundër gruas së parë. ¹²Dhe anasjelltas; gruaja që ndan burrin e saj dhe martohet me një tjetër, bën tradhti bashkëshortore.»

Jezusi dhe fëmijët

(Mt. 19.13-15; Lk 18.15-17)

¹³Disa njerëz i sollën Jezusit fëmijë të vegjël për t'i vënë duart mbi ta e për t'u lutur për ta, por nxënësit i penguan. ¹⁴Kur e vuri re këtë, Jezusi u zemëroi dhe u tha nxënësve: «Lërin fëmijët të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse pikërisht për të tillë rri e hapur mbretëria e Perëndisë. ¹⁵Mos u mashtroni; kush nuk i hapet dashurisë së Perëndisë si fëmijë, nuk do ta përjetojë kurrë atë dashuri.» ¹⁶Pastaj i mori fëmijët në krahë, vuri duart mbi ta dhe i bekoi.

Rreziku i pasurisë

(Mt. 19.16-30; Lk 18.18-30)

¹⁷Kur donte të shkonte më tutje, Jezusit iu afrua një njeri, ra në gjunjë para tij dhe e pyeti: «Mësues i mirë, ç'duhet të bëj unë, që të fitoj jetën e përjetshme?» ¹⁸Përse më quan «i mirë»? – ia ktheu Jezusi. – «Vetëm Njëri është i mirë – Perëndia! ¹⁹E urdhërimet e tij i dini: *Mos bëj vrasje! Mos bëj tradhti bashkëshortore! Mos bëj vjedhje! Mos bëj dëshmi të rreme! Ndero atin dhe nënën!*» ²⁰«Këto urdhërimet i kam zbatuar që në rinë», – iu përgjigj njeriu. ²¹Jezusi e përqafoi dhe i tha: «Të mungon një gjë: shite tërë pasurinë dhe ndajua të hollat të varfërve, dhe do të kesh te Zoti pasuri që nuk mund të humbasë. Pastaj eja pas meje!» ²²Kur e dëgjoi këtë, njeriu i erdhi keq dhe u largua i trishtuar, sepse ishte shumë i pasur. ²³Jezusi i shikoi nxënësit e tij njërin pas tjetrit dhe u tha: «Sa të vështirë e kanë njerëzit e pasur të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë.» ²⁴Nxënësit u trembën nga fjala e tij, por Jezusi përsëriti: «Po, është shumë e vështirë të hyni në të. ²⁵Më lehtë hyn deveja nëpër vrimë të gjilpërës, sesa i pasuri në mbretërinë e Perëndisë.»

²⁶Pastaj nxënësit gati luajtën mendsh nga habia dhe thanë: «Atëherë kush mund të shpëtojë?» ²⁷Jezusi i vështrroi me ngulm dhe u tha: «Për njerëzit kjo është e pamundur, por për Perëndinë nuk është asgjë e pamundur.»

²⁸Pjetri mori fjalën dhe i tha Jezusit: «Ti e di se ne lamë çdo gjë dhe erdhëm pas teje.» ²⁹Jezusi iu përgjigj: «Ju siguroj se kushdo që la shtëpinë, vëllezërit, prindërit, fëmijët ose pasurinë e tij për shkakun tim e për shkak të predikimit të lajmit të mirë, ³⁰do t'i marrë përsëri të gjitha këto njëqindfish në këtë jetë: shtëpi, fëmijë, vëllezër e motra, e pasuri, qoftë edhe me përndjekje. E në epokën që po vjen, do të ketë jetën e përjetshme. ³¹Por shumë veta që tani janë përpara, do të qëndrojnë në fund, dhe shumë veta që tani janë të fundit, në fund do të jenë të parët.»

Shpallja e tretë e vdekjes së Jezusit

(Mt. 20.17-19; Lk 18.31-34)

³²Ishin në udhëtim për në Jerusalem; Jezusi i udhëhiqte. Shoqëruesit ishin të trembur, dhe nxënësit kishin frikë. Jezusi i mori të dymbëdhjetët përsëri mënjanë dhe u tha se çfarë do t'i ndodhte së shpejti:

³³«Dëgjoni mirë! Tani po shkojmë në Jerusalem. Atje Biri i njeriut do t'u dorëzohet kryepriфтërinjve dhe mësuesve të Ligjit. Ata do ta dënojnë me vdekje dhe do t'ua dorëzojnë të pafeve. ³⁴Ata do ta vënë në lojë, do ta pështyjnë, do ta fshikullojnë e do ta vrasin; por ditën e tretë ai do të ringjallet.»

Jo sundimi, por shërbimi

(Mt. 20.20-28)

³⁵Pastaj Jakobi dhe Gjoni, të bijtë e Zebedeut, iu afruan Jezusit dhe i thanë: «Duam që të na plotësosh një dëshirë.» ³⁶«Çfarë dëshironi që të bëj për ju?» – i pyeti Jezusi. ³⁷Ata i thanë: «Duam që kur të hipësh në fuqi, të qëndrojmë njëri në të djathtën e tjetri në të majtën tënde.» ³⁸«Ju nuk e dini se ç'kërkon» – iu

përgjigj Jezusi. – «A mund ta pini ju kupën e vuajtjeve që duhet të pi unë e të merrni të njëjtin pagëzim zjarri me të cilin do të pagëzohem unë?»³⁹ «Po!» – u përgjigjën ata. «Me të vërtetë, ju do të pini të njëjtën kupë vuajtjesh si unë e do të merrni të njëjtin pagëzim zjarri si unë», – u tha Jezusi.⁴⁰ – «Por mua nuk më takon të urdhëroj se kush do të rrijë në të djathtën e kush në të majtën time. Në këto vende do të ulen ata që ka paracaktuar Ati im.»

⁴¹Kur e morën vesh, dhjetë të tjerët u zemëruan me të dy vëllezërit.⁴² Prandaj Jezusi i thirri rreth tij dhe u tha: «Siç e dini, sundimtarët i shtypin popujt e tyre, dhe të mëdhenjtë e shpërdorojnë pushtetin e tyre.

⁴³Por me ju nuk duhet të ndodhë kështu. Kush prej jush dëshiron të bëhet i madh, duhet t'u shërbejë të tjerëve,⁴⁴ dhe kush dëshiron të jetë në krye, duhet t'u nënshtrohet të gjithëve.⁴⁵ Madje as Biri i njeriut nuk erdhi për t'u shërbyer, por për të shërbyer e për ta flijuar jetën e tij si çmim për çlirimin e shumë vetave.»

Shërimi i të verbrit

(Mt. 20.29-34; Lk 18.35-43)

⁴⁶Ata ♦ kishin arritur në Jeriho. Në të dalë të Jerihos, Jezusi, bashkë me nxënësit e tij, pa një të verbër që ishte ulur pranë rrugës e po kërkonte lëmoshë. Ishte Bar-Timeu, biri i Timeut.⁴⁷ Kur dëgjoji se po kalonte Jezusi nga Nazareti, filloi të thërriste fort: «O Jezus, Biri i Davidit, ki mëshirë për mua!»

⁴⁸Njerëzit donin t'ia mbyllnin gojën, por ai bërtiti edhe më fort: «O Biri i Davidit, ki mëshirë për mua.»

⁴⁹Jezusi u ndal e tha: «Thirreni të vijë!» Ata shkuan dhe i thanë: «Gëzohu! Po të thërret Jezusi! Ngrihu!»⁵⁰ I verbri u ngrit menjëherë në këmbë, hodhi mantelin e tij dhe shkoi tek ai.

⁵¹Jezusi e pyeti: «Ç'dëshiron që të bëj për ty?» I verbri tha: «O Zot, dëshiroj të shoh përsëri!»⁵² Jezusi iu përgjigj: «Shko lirisht. Besimi yt të shpëtoi!»

⁵³Dhe aty për aty i erdhi shikimi dhe u bë nxënës i Jezusit duke shkuar pas tij.

♦ [Turma përbëhej nga pelegrinë hebrej që ishin rrugës për në festën e Pashkës në Jerusalem..](#)

Jezusi hyn në Jerusalem

(Mt. 21.1-11; Lk 19.28-40; Gjn 12.12-19)

11 Pak para Jerusalemit, ata arritën në fshatrat me emrin Bet-Page dhe Bet-Anje, rrëzë malit të Ullinjve. Atje Jezusi dërgoi dy nxënës përpara dhe i ngarkoi me një detyrë: ²«Shkoni në fshatin që është përballë. Atje do të gjeni një gomar, të cilit ende nuk i ka hipur kush. Zgjidheni e silleni këtu!»

³E në qoftë se ndokush ju thotë gjë, thuajini: «I duhet Zotit. Do ta kthejë pas pak.»

⁴Dy nxënësit shkuan dhe e gjetën gomarin jashtë në rrugë, të lidhur në derën e oborrit. Kur po e zgjidhnin, ⁵disa që rrinin aty, i pyetën: «Përse po e zgjidhni gomarin?» ⁶Të dy nxënësit thanë se ç'i kishte urdhëruar Jezusi dhe ata i lejuan ta merrnin gomarin.

⁷Ata ia sollën Jezusit, i vunë rrobat e tyre mbi të për të shërbyer si samar dhe Jezusi hipi mbi të. ⁸Shumë njerëz i shtruan rrobat e tyre si qilim gjatë rrugës, kurse të tjerët i hodhën rrugës degëzat që kishin thyer në fushë. ⁹Populli që shkonte para e pas Jezusit, brohoriste: «*Hosha-na!* Rroftë ai që vjen në emër të Zotit!

¹⁰Rroftë mbretëria e të parit tonë, Davidit, që po vjen! *Hosha-na!* Lavdi Perëndisë në qiell!»

¹¹Kur arriti në Jerusalem, Jezusi hyri në Tempull dhe shikoi përreth. Në të ngrysur, u kthye me nxënësit e tij në Bet-Anje.

Jezusi dhe fiku

(Mt. 21.18-19)

¹²Mëngjesin tjetër, kur ikën përsëri nga Bet-Anja, Jezusi kishte uri. ¹³Pa një fik, jo larg, që tashmë ishte me gjethe. Iu afrua për të shikuar nëse kishte fruta, por nuk gjeti veçse gjethe, sepse nuk ishte stina e fiquve. ¹⁴Jezusi i tha pemës: «Askush mos ngrëntë më fruta prej teje, kurrë e përjetë!» Nxënësit e dëgjuan këtë.

Jezusi në Tempull

(Mt. 21.12-17; Lk 19.45-48; Gjn 2.13-22)

¹⁵Në Jerusalem, Jezusi hyri përsëri në Tempull dhe filloi menjëherë t'i dëbonte të gjithë tregtarët e blerësit. Këmbyesve të parave u përmbysi tavolinat dhe shitësve të pëllumbave banakët, ¹⁶e nuk lejoi asnjërin të mbante ndonjë send nëpër oborrin e Tempullit (destinuar për johebrejtë). ¹⁷Ai u tha: «A nuk thuhet në Shkrimin e shenjtë se Zoti tha: *Tempulli im do të quhet shtëpi lutjeje për popujt e të gjitha kombeve*. Por ju e shndërruat në skutë hajdutësh!»

¹⁸Kur kryepiftërinjtë dhe mësuesit e Ligjit dëgjuan këtë, kërkuan rastin për ta vrarë Jezusin. Kishin frikë nga ndikimi i tij, sepse populli përpinte çdo fjalë të mësimit të tij. ¹⁹Në mbrëmje, Jezusi, bashkë me nxënësit e tij, u largua përsëri nga qyteti.

Për besimin

(Mt. 21.20-22)

²⁰Të nesërmen në mëngjes herët, nxënësit po kalonin pranë fikut. Ai ishte tharë gjer në rrënjë. ²¹Pastaj Pjetri u kujtua dhe i tha Jezusit: «Mësues, shiko, fiku që mallkove u tha.» ²²Jezusi mori fjalën e tha: «Kini besim te Perëndia!» ²³Ju siguroj se mund t'i thoni edhe këtij mali: «Luaj nga vendi e hidhu në det!» e në qoftë se nuk keni dyshim, por besoni se do të ndodhë siç thatë, pikërisht ashtu do të ndodhë! ²⁴Prandaj po ju them: Kur t'i luteni Zotit për diçka e keni besim që dëshira juaj do të plotësohet, do të bëhet ashtu. ²⁵Por kurdo që të luteni, duhet t'ia falni bashkëbesimtarit fajin, në qoftë se keni diçka kundër tij, që Ati juaj në qiell t'juua falë edhe juve fajet. [²⁶Por, në qoftë se ju nuk ua falni të tjerëve gabimet, as Ati juaj qiellor nuk do t'juua falë juve gabimet.]»

Çështja e pushtetit të Jezusit

(Mt. 21.23-27; Lk 20.1-8)

²⁷Ata shkuan përsëri në Jerusalem. Jezusi po ecte nëpër Tempull kur kryepriiftërinjtë dhe këshilltarët iu afruan ²⁸dhe e pyetën: «Nga e merr ti të drejtën të paraqitesh këtu? Kush ta ka dhënë këtë pushtet?» ²⁹«Kam edhe unë një pyetje», – ua ktheu Jezusi. «Në qoftë se më përgjigjeni, do t'ju tregoj vetë se me çfarë pushteti i bëj këto. ³⁰Më thoni: Nga e mori Gjon Pagëzori pushtetin për të pagëzuar? Nga Zoti apo nga njerëzit?» ³¹Ata u këshilluan: «Në qoftë se themi «Nga Zoti», atëherë do të na pyesë: «Përse nuk i besuat Gjonit?» ³²Ndërsa në qoftë se themi «Nga njerëzit», atëherë populli do të hidhet kundër nesh, sepse të gjithë u bindën se Gjoni ishte profet.» ³³Prandaj i thanë Jezusit: «Nuk e dimë.» «As unë, pra, – u tha Jezusi, – nuk do t'ju tregoj se kush ma ka dhënë këtë pushtet.»

Shëmbëlltyra e vreshtarëve të këqij

(Mt. 21.33-46; Lk 20.9-19)

12 Jezusi u tregoi një shëmbëlltyrë: «Një pronar mbolli një vresht, e thuri me gardh, gërmoi një vend për shtrydhësin dhe ndërtoi kullën. Pastaj e dha me qira dhe u largua nga ai vend. ²Në kohën e të vjelave, ai e dërgoi shërbëtorin e tij te qiramarrësit për të marrë prodhimin që i takonte. ³Por ata e rrahën shërbëtorin dhe e përzunë pa i dhënë gjë. ⁴Pronari dërgoi edhe një shërbëtor të dytë, të cilin e rrahën më keq se të parin dhe e poshtëruan. ⁵Herën e tretë dërgoi përsëri një shërbëtor. Atë e vranë, e ashtu bënë edhe me shumë të tjerë. Këdo që dërgoi, e trajtuan keq ose e vranë. ⁶Në fund i mbeti biri i vetëm, më i dashuri. Atë e dërgoi te qiramarrësit, sepse tha me vete: «Të paktën do të kenë respekt për birin tim.» ⁷Por ata i thanë njëri-tjetrit: «Ky është trashëgimtari. Ta vrasim, dhe vreshti do të na takojë neve!» ⁸Kështu e kapën, e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë. ⁹Çfarë do t'u bëjë pronari i vreshtit tani? Do të vijë e do t'i zhdukë qiramarrësit dhe do t'ua besojë vreshtin të tjerëve. ¹⁰Ju keni lexuar se çfarë është shkruar në Shkrimin e shenjtë: *Guri që ndërtesit hodhën tej, është bërë tani guri i qoshes.* ¹¹*Zoti e bëri këtë mrekulli dhe ne e pamë.*»

¹²Kryepriiftërinjtë e farisenjtë vunë re se kjo shëmbëlltyrë u drejtohej atyre. Donin ta arrestonin Jezusin, por kishin frikë nga populli. Prandaj e lanë të lirë dhe u larguan.

Çështja e tatimit

(Mt. 22.15-22; Lk 20.20-26)

¹³Dërguan disa farisenj e disa anëtarë të partisë së Herodit që ta futnin Jezusin në grackë me një pyetje. ¹⁴Ata iu afruan e i thanë: «Mësues, ne e dimë se ti merresh plotësisht me të vërtetën. Ti nuk ndikohesh nga njerëzit, edhe në qoftë se ata janë të mëdhenj, por i tregon hapur secilit se si duhet të jetojë sipas vullnetit të Zotit. Tani na thuaj: a lejohet sipas Ligjit t'i paguhet Cezarit romak tatimi apo jo?» ¹⁵Jezusi e kuptoi djallëzinë e tyre e tha: «Ju hipokritë, doni të më futni në grackë? Më tregoni njërën prej monedhave.» ¹⁶Ata i dhanë një monedhë argjendi, dhe ai i pyeti: «Të kujt janë kjo fytyrë e ky mbishkrim?» «Të Cezarit!» – iu përgjigjën ata. ¹⁷Dhe Jezusi tha: «Pra, kthejani Cezarit atë që i takon atij, e Perëndisë atë që i takon Perëndisë.» Ata nuk e kishin pritur një përgjigje të tillë.

A do të ringjallen të vdekurit?

(Mt. 22.23-33; Lk 20.27-40)

¹⁸Pas kësaj, tek Jezusi shkuan disa saducenj. — Saducenjët nuk e pranojnë ringjalljen e të vdekurve. — ¹⁹«Mësues, – thanë ata, – Moisiu bëri këtë ligj: Në qoftë se një njeri i martuar vdes pa lënë fëmijë, atëherë i vëllai duhet të martohet me vejushën për t'i dhënë pasardhës vëllait të tij të vdekur. ²⁰Ishin shtatë vëllezër. Më i madhi u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë, dhe ia la gruan vëllait të tij. ²¹Pastaj i dyti u martua me vejushën, por edhe ai vdiq pa lënë fëmijë; edhe të tretit i ndodhi ashtu. ²²Kështu u ndodhi të gjithëve deri tek i shtati! Më në fund vdiq edhe gruaja. ²³Në këtë «ringjallje», pra, gruaja e cilit ndër këta të shtatë do të jetë ajo, sepse të gjithë e patën grua?»

²⁴«Gaboni plotësisht, – u përgjigj Jezusi, – sepse nuk kuptoni as Shkrimin e shenjtë dhe as fuqinë e Perëndisë. ²⁵Pas ringjalljes nuk do të ketë martesë, sepse do të jetohej si engjëjt në qiell. ²⁶Përsa i përket ringjalljes së të vdekurve: a nuk e keni lexuar në librin e Moisiut tregimin e drizës së zjarrtë? Atje është shkruar që Perëndia i tha Moisiut: *Unë jam Perëndia e Avrahamit, e Izakut dhe e Jakovit.* ²⁷Ai është

Perëndia e të gjallëve, por jo i të vdekurve! Ju gaboni plotësisht.»

Urdhërimi më i madh

(Mt. 22.34-40; Lk 10.25-28)

²⁸Bisedën e kishte dëgjuar një mësues i Ligjit. I kishte lënë mbresë Jezusi me përgjigjen që u kishte dhënë saducenjëve, prandaj e pyeti: «Cili është urdhërimi më i madh i Ligjit?» ²⁹Jezusi iu përgjigj: «Ja urdhërimi më i madh: *Dëgjoni, o izraelitë! Zoti është Perëndia juaj, Zoti e askush tjetër.* ³⁰*Prandaj duajeni me gjithë zemër, me gjithë vullnet dhe me gjithë mend!* ³¹*Menjëherë pas kësaj vjen urdhërimi tjetër: Duaje të afërmin tënd si vetveten.* Të tjera urdhërimi më të mëdha se këto të dyja nuk ka.»

³²Pastaj mësuesi i Ligjit i tha Jezusit: «Mësues, ti ke krejtësisht të drejtë! Është ashtu siç thua ti. Ka vetëm një Perëndi, e përveç Atij nuk ka perëndi tjetër. ³³Prandaj ne duhet ta duam Perëndinë me gjithë zemër, me gjithë vullnet dhe me gjithë mend, dhe të afërmin si vetveten. Kjo vlen më shumë se flijimet e përkushtimit dhe të gjitha flijimet e tjera.» ³⁴Jezusi vuri re se iu përgjigj me urtësi, dhe i tha: «Nuk je larg mbretërisë së Perëndisë!»

Qysh nga ai çast askush nuk guxoi t'i bënte ndonjë pyetje tjetër.

Biri i Davidit apo Zoti i Davidit?

(Mt. 22.41-46; Lk 20.41-44)

³⁵Në kohën e këtyre diskutimeve në Tempull, Jezusi bëri këtë pyetje: «Si mund të pohoni ju, mësuesit e Ligjit, se Mesia është (vetëm) biri i Davidit?» ³⁶Megjithatë, Davidi, i frymëzuar nga Shpirti i shenjtë, tha: *Perëndia, Zoti, të thotë ty, Zoti dhe Mbreti im: «Ulu në të djathtën time, gjersa t'i nënshtroj armiqtë e tu dhe t'i vë për shtrijë të këmbëve të tua.»*

³⁷Përderisa Davidi e quan atë vetë Zotin e tij, si ka mundësi që ai të jetë (vetëm) biri i tij?»

Qysh nga ai çast, askush nuk guxoi t'i bënte ndonjë pyetje tjetër.

Jezusi paralajmëron popullin për mësuesit e Ligjit

(Mt. 23.1-36; Lk 20.45-47)

Turma e dëgjonte Jezusin me vëmendje. ³⁸Kur fliste me ta, i paralajmëronte: «Ruhuni nga mësuesit e Ligjit. Ata duken të kënaqur në veladonët e tyre dhe dëshirojnë që njerëzit t'i përsëriten me servilizëm në rrugë. ³⁹Në shërbesa fetare ulen në radhën e parë, dhe në gosti ulen në krye të vendit. ⁴⁰Bëjnë lutje të gjata për të lënë mbresë të mirë. Por në të vërtetë janë mashtrues që ua heqin vejushave pronën e tyre. Këta do të dënohen veçanërisht rëndë!»

Lëmosha e vejushës

(Lk 21.1-4)

⁴¹Pastaj Jezusi u ul pranë arkës së lëmoshës dhe shikonte se si vizitorët hidhnin para në të. Të pasurit hidhnin më shumë. ⁴²Erdhi, gjithashtu, një vejushë e varfër dhe hodhi dy monedha bakri. ⁴³Jezusi mblodhi nxënësit e tij dhe u tha: «Ju siguroj se kjo vejushë dha më tepër se të gjithë të tjerët. ⁴⁴Ata dhanë vetëm nga teprica e tyre, kurse ajo vejushë e varfër dha gjithçka që kishte për jetesë.»

Shpallja e shkatërrimit të Tempullit

(Mt. 24.1-2; Lk 21.5-6)

13 Pas kësaj, kur Jezusi po dilte nga Tempulli, një nga nxënësit e tij i tha: «Mësues, shiko çfarë gurësh të mëdhenj dhe çfarë ndërtesash madhështore!»

²Por Jezusi tha: «A i admironi të gjitha këto? Ja ku po ju them: Këtu nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur. Gjithçka do të rrafshohet me tokën.»

Për mbarimin e kësaj epoke

(Mt. 24.3-14; Lk 21.7-19)

³Jezusi u ngjit në malin e Ullinjve dhe u ul përballë Tempullit. Pjetri, Jakobi, Gjoni e Andreu iu afruan dhe e pyetën: ⁴«Na trego kur do të ndodhë kjo? Çfarë do të shërbejë si shenjë për afrimin e fundit?»

⁵Jezusi u përgjigj: «Kujdes që të mos ju mashtrorë kush. ⁶Shumë veta do të paraqiten nën emrin tim dhe do të thonë: «Unë jam Mesia!» Me këtë, ata do të mashtrorë shumë njerëz. ⁷Mos u trembni kur luftërat të shpërthejnë larg e afër. Të gjitha këto duhet të ndodhin, por ende nuk do të vijë fundi! Një popull do të luftojë kundër tjetrit, një shtet do të sulmojë tjetrin. Kudo do të ketë zi buke dhe tërmete. ⁸Por të gjitha këto janë vetëm fillimi i fundit – ashtu si fillimi i dhembjeve të lindjes.»

⁹«Por ju duhet të përgatiteni shpirtërisht për këtë: njerëzit do t'ju nxjerrin para gjyqit të sinagogës e do t'ju fshikullojnë. Për shkakun tim ju do të paraqiteni para sundimtarëve e mbretërve dhe do të jeni dëshmitarë për mua; ¹⁰sepse para se të vijë fundi, lajmi i mirë duhet shpallur ndër të gjitha kombet!

¹¹Kur t'ju arrestojnë e t'ju nxjerrin para gjyqit, mos u shqetësoni. Thoni atë që Zoti do t'ju shtjerë në kokë

në atë çast, sepse nuk do të flitni ju, por Shpirti i shenjtë nëpërmjet jush. ¹²Vëllai do t'ia dorëzojë vëllanë xhelatit, gjithashtu edhe etërit fëmijët e tyre. Fëmijët do të paraqiten (në gjyq) e do të dëshmojnë kundër prindërve të tyre e do të urdhërojnë t'i vrasin. ¹³Të gjithë njerëzit do t'ju urrejnë sepse më takoni mua. Por kush do të qëndrojë besnik ndaj meje deri në fund, do të shpëtojë.»

Kulmi i vështirësisë

(Mt. 24.15-28; Lk 21.20-24)

¹⁴«Është shkruar (në librin e Danielit) që në Tempull do të futet shtatorja (idhujtare) e «egërsirës» që sjell shkretim. Kush e lexon këtë, le ta mendojë mirë se ç'do të thotë kjo! Kur ta shihni atje, të gjithë banorët e Judesë të ikni në mal. ¹⁵Kush ndodhet në çati, të mos zbresë në shtëpinë e tij për të marrë ndonjë send. ¹⁶Kush ndodhet në arë, të mos kthehet për të marrë mantelin e tij. ¹⁷Kjo kohë do të jetë veçanërisht e vështirë për gratë shtatzëna e për ato që do t'u japin gji foshnjave. ¹⁸Lutjuni Zotit që të mos ju duhet të ikni në dimër. ¹⁹Në të vërtetë, ajo që do të ndodhë në të ardhmen. ²⁰Në qoftë se Zoti nuk do ta shkurtonte atë kohë tmerri, nuk do të shpëtonte asnjëri. Por ai e shkurtoi për hir të të zgjedhurve. ²¹Në qoftë se atëherë ju thotë njeri: «Ja, këtu është Mesia!» ose «Atje është!» – mos besoni! ²²Në të vërtetë, do të paraqiten shumë mesi e profetë të rremë. Ata do të bëjnë mrekulli të mëdha, aq sa të mashtrojnë, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit. ²³Prandaj kini kujdes! Të gjitha këto jua kam parashikuar!»

Mbërritja e gjykatësit të botës

(Mt. 24.29-31; Lk 21.25-28)

²⁴«Pak pas kësaj kohe të tmerrit, dielli do të nxihet, hëna nuk do të ndritë më, ²⁵trupat qiellorë do të bien nga qielli dhe fuqitë kozmike do të lëkundën. ²⁶Pastaj Biri i njeriut do të vijë mbi re me fuqi e madhësi të hyjnueshme, e do ta shohin të gjithë. ²⁷Ai do t'i dërgojë engjëjt e tij në të gjitha anët e horizontit për t'i bashkuar të zgjedhurit e tij nga çdo kënd i botës. ²⁸Të nxjerrim mësim nga fiku. Kur të rrjedhë lëngu në degë e të çelë gjithi, dijeni se vera është afër. ²⁹Kështu është edhe kur të shihni se po afrohen të gjitha këto; atëherë dijeni se ju pret menjëherë fundi. ³⁰Unë po ju them: Ky brez do t'i përfjetojë të gjitha këto. ³¹Qielli e toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë.

♦ [Ky resht i izoluar bën aludim për shkatërrimin e Jerusalemit më 70 pas Kr.](#)

Fundi vjen papritur

(Mt. 24.36-44)

³²Por askush nuk e di ditën ose orën kur do të ndodhë kjo – askush, as engjëjt në qiell, as Biri; vetëm Ati e di. ³³Kini kujdes që të rriini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë ai çast. ³⁴Do të ndodhë si me njeriun që niset për rrugë. Ai largohet nga shtëpia e tij dhe e lë atë nën kujdesin e shërbëtorëve; secilit i cakton detyrën e tij dhe portierin e urdhëron të rrijë zgjuar. ³⁵Prandaj edhe ju duhet të rriini zgjuar, sepse nuk e dini se kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje, në mesnatë, kur të këndojë gjeli i parë ose kur të lindë dielli. ³⁶Në qoftë se vjen papritur, mos t'ju gjejë në gjumë. ³⁷Kjo që po ju them juve, vlen për të gjithë: Rriini zgjuar!»

Komploti kundër Jezusit

(Mt. 26.1-5; Lk 22.1-2; Gjn 11.45-53)

14 Kishin mbetur edhe dy ditë deri në festën e Pashkës e deri në javën e festës së bukëve të ndorme. Kryepiftërinjtë dhe këshilltarët kërkonin rastin për ta arrestuar fshehtas Jezusin e për ta vlarë. ²«Por kjo nuk duhet të ndodhë (haptas) në kohën e festimit, – thanë, – që të mos ketë ndonjë trazirë në popull.»

Nderimi i Jezusit në Bet-Anje

(Mt. 26.6-13; Gjn 12.1-8)

³Jezusi gjendej në Bet-Anje, në shtëpinë e Simonit, të ish-lebrosurit. Ndërsa po rrinte pranë tryezës, iu afrua një grua. Ajo kishte një enë alabastrit plot parfum shumë të shtrenjtë prej nardi të pastër. E theu enën e alabastrit dhe ia zbrazi parfumin Jezusit mbi kokë. ⁴Disa nga të pranishmit u zemëruan për këtë dhe i thanë njëri-tjetrit: «Përse duhet të ndodhë ky shpërdorim? ⁵Ky parfum mund të shitej më shumë se 300 monedha argjendi e të hollat mund t'u jepeshin të varfërve!» Prandaj e qortuan gruan. ⁶Por Jezusi tha: «Lëreni të qetë! Përse e mërzitni? Ajo më bëri një shërbim të mirë. ⁷Të varfrit i keni gjithmonë me vete dhe mund t'i ndihmoni në çdo rast, por mua nuk do të më keni për shumë kohë. ⁸Ajo bëri aq sa kishte mundësi: e derdhi këtë parfum mbi trupin tim për ta përgatitur atë për varrim. ⁹Unë po ju them: Kudo në botë ku do të shpallet ky lajm i mirë, do të tregohet edhe për çfarë bëri ajo, dhe ajo do të përkujtohet për këtë.»

Juda bëhet tradhtar

(Mt. 26.14-16; Lk 22.3-6)

¹⁰Pastaj Juda nga Karioti, një nga dymbëdhjetë nxënësit, shkoi te kryepriiftërinjtë për t'ua futur Jezusin në dorë. ¹¹Ata u gëzuan dhe i premtuan para. Që nga ai çast, Juda filloi të kërkonte rastin e volitshëm për ta tradhtuar Jezusin.

Përgatitjet për darkën e Pashkës

(Mt. 26.17-25; Lk 22.7-14, 21-23; Gjn 13.21-30)

¹²Ishte dita e parë e javës së festës së bukëve të ndorme, dita kur theren qengjat e Pashkës. Nxënësit e pyetën Jezusin: «Ku dëshiron ta përgatitim darkën e Pashkës?» ¹³Jezusi dërgoi dy nxënës dhe i urdhëroi: «Shkoni tek aksh njeri në qytet, e atje do t'ju takojë një njeri që mban një qyp me ujë.» ¹⁴Shkojini pas derisa të hyjë në një shtëpi, dhe atje thuajini të zotit të shtëpisë: «Mësuesi ynë dëshiron të pyesë se ku mund ta festojë darkën e Pashkës bashkë me nxënësit e tij?» ¹⁵Pastaj do t'ju tregojë një sallë të madhe në katin e sipërm, të pajisur me jastëkë dhe të përgatitur për festim.» ¹⁶Të dy shkuan në qytet. Gjithçka e gjetën ashtu siç u kishte thënë Jezusi, dhe përgatitën darkën e Pashkës.

Darka e fundit

(Mt. 26.26-30; Lk 22.14-20; 1Kor. 11.23-25)

¹⁷Në të ngrysur, Jezusi erdhi me dymbëdhjetë nxënësit. ¹⁸Gjatë darkës, ai u tha: «Nuk ka dyshim se njëri prej jush do të më tradhtojë – njëri që po ha bashkë me mua.» ¹⁹Nxënësit u tronditën dhe pyetën njëri pas tjetrit: «Me siguri nuk e ke fjalën për mua, o Zot?» ²⁰Jezusi u përgjigj: «Do të jetë njëri nga ju të dymbëdhjetët, njëri që ha në çanakun e përbashkët.» ²¹Biri i njeriut, vërtet, do të vritet, siç thuhet në Shkrimin e shenjtë, por mjerë ai njeri që e tradhton Birin e njeriut! Më mirë të mos ishte lindur fare!» ²²Kur po hanin, Jezusi mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e ndau bukën dhe ua dha nxënësve të tij, dhe tha: «Merreni, ky është trupi im.» ²³Pastaj mori kupën, tha lutjen e falënderimit, ua dha nxënësve të tij e ata të gjithë pinë nga ajo. ²⁴U tha: «Ky është gjaku që do të derdhet si flijim pajtues për shumë veta, që t'u falen mëkatet. Me këtë gjak vuloset besëlidhja që Zoti lidh me ta.» ²⁵Unë po ju them: Qysh tani e tutje nuk do ta pi më verën e darkës së Pashkës derisa të pi – një verë të re – me ju në mbretërinë e Perëndisë.» ²⁶Pastaj kënduan psalmet e falënderimit dhe u nisën për në malin e Ullinjve.

Jezusi dhe Pjetri

²⁷Udhës Jezusi u tha: «Ju të gjithë do të dilni të pabesë, sepse në Shkrimin e shenjtë thuhet: *Unë do të vras bariun, dhe delet e kopesë do të shpërndahen!*» ²⁸Dhe pas ringjalljes sime do të shkoj para jush në Galile.»

²⁹Pjetri e kundërshtoi: «Edhe sikur të tjerët do të dalin të pabesë, unë jo.» ³⁰«Mos u mashtro – i tha Jezusi. – Sonte, para se të këndojë gjeli, do të më mohosh tri herë.» ³¹E Pjetri tha me ngulm: «Këtë unë nuk do ta bëj kurrë, edhe sikur të duhet të vdes me ty.» Po kështu thanë edhe të gjithë nxënësit e tjerë.

Në Gatshehen

(Mt. 26.36-46; Lk 22.39-46)

³²Arritën në një vend me emrin Gat-shemen. Atje Jezusi u tha nxënësve të tij: «Rrini këtu derisa të largohem dhe t'i lutem Zotit.» ³³Mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin. E zuri një frikë dhe duke u dridhur ³⁴u tha: «Kam një barrë që gati po më mbyt. Qëndroni këtu dhe rrini zgjuar me mua.» ³⁵Pastaj u largua pak, ra përmbys dhe iu lut Zotit që, në qoftë se ishte e mundur, t'ia largonte atë çast vuajtjesh.

³⁶«Aba, Atë, – tha ai, – për ty është gjithçka e mundur! Largoje prej meje këtë kupë vuajtjesh. Megjithatë, le të bëhet jo si dua unë, por si do ti.»

³⁷Pastaj u kthye te nxënësit dhe pa se i kishte zënë gjumi. I tha Pjetrit: «Simon, ti po fle? A nuk mund të rrish zgjuar me mua as për një orë të vetme?» ³⁸Pastaj u tha: «Rrini zgjuar e lutjuni (Zotit) që të mos dështoni në provën që po vjen. Keni qëllime të mira, por jeni edhe njerëz të dobët.»

³⁹Jezusi u largua përsëri dhe u lut me të njëjtat fjalë. ⁴⁰Kur u kthye, i gjeti në gjumë e me sy të rënduar. Nuk dinin si t'i përgjigjeshin.

⁴¹Kur u kthye për herën e tretë te nxënësit, u tha: «Ende po flini e pushoni? Mjaft më! Biri i njeriut do t'u dorëzohet menjëherë armiqve të Zotit.» ⁴²Ngrihuni në këmbë! Shkojmë. Ja, po vjen ai që do të më tradhtojë!»

Jezusin e arrestojnë

(Mt. 26.47-56; Lk 22.47-53; Gjn 18.3-12)

⁴³Ndërsa po thoshte këto, erdhi Juda, njëri nga dymbëdhjetë nxënësit, në krye të një çete njerëzish të armatosur me shpata e me shkopinj. I kishin dërguar kryepriiftërinjtë e këshilltarët.

⁴⁴Tradhtari ishte marrë vesh me ta për një shenjë dalluese: «Atë që do të përshëndes duke e puthur, – u kishte thënë, – është ai! Kapeni dhe largojeni me rojë!» ⁴⁵Juda iu afrua menjëherë Jezusit, e përshëndeti dhe e puthi. ⁴⁶Pastaj e kapën Jezusin dhe e arrestuan.

⁴⁷Një nga shoqëruesit e Jezusit nxori shpatën, i ra shërbëtorit të kryepriiftit dhe i preu veshin. ⁴⁸Por Jezusi u tha njerëzve: «Vërtet ju desh të dilni me shpata e me shkopinj për të më kapur? Mos jam vallë kriminel?»

⁴⁹Çdo ditë kam qenë te ju në Tempull duke predikuar, por ju nuk më arrestuat. Megjithatë, profecitë në Shkrimin e shenjtë duhet të plotësohen.» ⁵⁰Pas kësaj, të gjithë nxënësit e braktisën dhe ikën.

⁵¹Një i ri po shkante pas Jezusit; ishte veshur vetëm me çarçaf. Edhe atë deshën ta kapnin; ⁵²por ai u shkëput, hodhi çarçafin dhe iku lakuriq.

Jezusi para Këshillit të lartë

(Mt. 26.57-68; Lk 22.54-55, 63-71; Gjn 18.13-14, 19-24)

⁵³Njerëzit që kishin arrestuar Jezusin, e çuan atë në pallatin e kryepriiftit, Kajfës, ku ishin mbledhur mësuesit e Ligjit dhe këshilltarët. ⁵⁴Pjetri e ndoqi Jezusin nga larg dhe hyri në oborrin e kryepriiftit. Atje u ul pranë rojtarëve e po ngrohej pranë zjarrit.

⁵⁵Kryepriiftërinjtë dhe mbarë Këshilli tani kërkonin ndonjë dëshmi kundër Jezusit, që të mund ta dënonin me vdekje, por nuk arritën. ⁵⁶U paraqitën, vërtet, shumë dëshmitarë të rremë, por dëshmitë e tyre nuk përputheshin.

⁵⁷Më në fund u paraqitën dy veta e thanë: ⁵⁸«Ne e dëgjua duke thënë: Unë do ta shkatërroj këtë Tempull të ndërtuar nga njerëzit dhe do të ndërtoj për tri ditë një tjetër, që nuk do ta ndërtojnë njerëzit.» ⁵⁹Por edhe atëherë dëshmitë e tyre nuk u përputhën.

⁶⁰Pastaj kryepriifti u ngrit në këmbë mes Këshillit dhe e pyeti Jezusin: «Ke gjë për të thënë kundër këtyre padive?» ⁶¹Por Jezusi heshti. Kryepriifti tha: «A je ti Mesia, Biri i Perëndisë?» ⁶²«Unë jam!» – tha Jezusi. – «Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtë të Gjithëpushtetshmit (Zot). Gjithashtu, do të shihni se si do të vijë ai (si Gjykatës) mbi retë e qiellit.»

⁶³Atëherë kryepriifti grisi rrobat e tha: «Nuk na duhen më dëshmitarë! ⁶⁴Ju vetë e dëgjuat sharjen e tij kundër Zotit! Cili është vendimi juaj?» «Meriton të vdesë!» – thirrën ata njëzëri. ⁶⁵Pastaj disa filluan ta pështynin. Ia mbuluan fytyrën, e qëlluan me shpulla dhe e pyetën: «Gjeje, pra, kush të qëlloi, sepse ti je profet!» Pastaj iu afruan rojat dhe vazhduan ta rrihnin.

Pjetri mohon Jezusin

(Mt. 26.69-75; Lk 22.56-62; Gjn 18.15-18, 25-27)

⁶⁶Pjetri ishte ende i ulur në oborr, kur po kalonte një shërbëtore e kryepriiftit. ⁶⁷Kur e vuri re Pjetrin pranë zjarrit, e shikoi me vëmendje dhe i tha: «Edhe ti ishe me Jezusin nga Nazareti.» ⁶⁸Pjetri e kundërshtoi: «Nuk e njoh fare; nuk di se ç'po thua!» Pastaj doli jashtë në paradhomë. Në atë çast këndoi gjeli.

⁶⁹Vajza e gjeti Pjetrin përsëri atje dhe u tha të pranishmëve: «Ky është njëri prej tyre!» ⁷⁰Por Pjetri e mohoi përsëri. Pak më vonë të pranishmit filluan përsëri t'i thoshin: «Natyrisht ti je njëri prej tyre! Aha! Ti je nga Galileja!» ⁷¹Por Pjetri e mohoi duke u betuar: «Më ndëshkoftë Zoti në qoftë se gënjej! Njeriun për të cilin po flitni, nuk e njoh!»

⁷²Në atë çast këndoi gjeli për herën e dytë dhe Pjetrit iu kujtua ajo që i kishte thënë Jezusi: «Para se të këndojë gjeli për herën e dytë, do ta mohosh tri herë që më njeh.» Dhe Pjetri shpërtheu në vaj.

Jezusi para Pilatit

(Mt. 27.1-2, 11-14; Lk 23.1-5; Gjn 18.28-38)

15 Herët në mëngjes, i tërë Këshilli i lartë i hebrenjve – kryepriiftërinjtë dhe këshilltarët – vendosi në fund njëzëri për ta dënuar Jezusin me vdekje. E lidhën, e morën me vete dhe ia dorëzuan Pilatit, guvernatorit romak. ²Ky e pyeti Jezusin: «A je ti mbreti i hebrenjve?» «Po», – iu përgjigj Jezusi.

³Kryepriiftërinjtë dhe këshilltarët i përsëritën akuzat njëri pas tjetrit. ⁴Pilati e pyeti: «A nuk do të mbrohesh? A nuk po dëgjon se ç'po thonë kundër teje?» ⁵Por Jezusi nuk tha asnjë fjalë. Pilati u çudit shumë për këtë.

Dënimi me vdekje

(Mt. 27.15-26; Lk 23.13-25; Gjn 18.39-19.16)

⁶Për festën e Pashkës guvernatori e kishte zakon që t'i falte dënimin një të burgosuri – atij që do të caktonte populli. ⁷Në atë kohë bashkë me të tjerët që kishin bërë vrasje gjatë një trazire, ishte i burgosur një njeri me emrin Bar-Aba. ⁸Kur Pilatit iu afrua turma dhe iu lut për faljen e zakonshme, ⁹ai e pyeti: «A doni t'ju liroj mbretin e hebrenjve?» ¹⁰Ai u shpreh kështu, sepse e dinte fare mirë se Jezusin e kishin dorëzuar nga smira.

¹¹Ndërkohë, kryepriiftërinjtë dhe këshilltarët e bindën popullin të kërkonte lirimin e Bar-Abës. ¹²«Ç'të bëj, pra, me Jezusin që ju e quani mbret të hebrenjve?» – pyeti Pilati. ¹³«Të kryqëzohet!» – thirrën ata. ¹⁴«Çfarë krimi ka bërë?» – ua ktheu. Por ata bërtitën edhe më fort: «Të kryqëzohet!»

¹⁵Duke dashur t'i bëjë nder popullit, Pilati e liroi Bar-Abën. Pastaj dha urdhër që Jezusin ta fshikullonin e ta kryqëzonin.

Ushtarët tallen me Jezusin

(Mt. 27.27-31; Gjn 19.2-3)

¹⁶Ushtarët e guvernatorit e sollën Jezusin në oborin e kështjellës dhe rreth tij u mblodh mbarë reparti.

¹⁷E veshën me një mantel të kuq dhe i vunë në kokë një kurorë të thurur me ferra. ¹⁸Pastaj filluan ta përshëndetnin: «Rroftë, mbreti i hebrenjve!» – thërritnin ata. ¹⁹E goditën në kokë me shkop, e pështynë, i ranë në gjunjë dhe e nderuan me tallje si mbret. ²⁰Pasi ishin tallur mjaft me të, ushtarët ia hoqën mantelin dhe e veshën me rrobat e tij. Pastaj e shpunë për ta kryqëzuar.

Jezusi në kryq

(Mt. 27.32-44; Lk 23.26-43; Gjn 19.17-27)

²¹Udhës takuan një njeri që po kthehej nga fusha në qytet, dhe e detyruan atë që të mbante kryqin e Jezusit. Ky njeri ishte Simoni nga Cireneja, babai i Aleksandrit dhe i Rufit.

²²Jezusin e çuan në një vend që quhet *Gulgolta* – d.m.th. Kafka. ²³Atje donin t'i jepnin verë të përzier me narkotik, por ai nuk e pranoi.

²⁴E gozhduan në kryq dhe ndanë ndërmjet tyre rrobat e tij. Caktuan me short se çfarë do të merrte secili.

²⁵Kur e kryqëzuan, ishte ora nëntë. ²⁶Përmby kokë i kishin vënë një tabelë në të cilën ishte shkruar arsyeja e dënimit: «Mbreti i hebrenjve»

²⁷Njëkohësisht pranë Jezusit kryqëzuan dy terroristë, njërin në të djathtë e tjetrin në të majtë. [²⁸Kështu u plotësua pjesa e Shkrimit që thotë: *E radhitën midis keqbërësve.*] ²⁹Kalimtarët tundnin kokën dhe e shanin Jezusin: «Ti doje ta rrënoje e ta rindërtoje Tempullin për tri ditë! ³⁰Atëherë çlirohu dhe zbrit nga kryqi!»

³¹Po ashtu edhe kryepriftërinjtë, mësuesit e Ligjit dhe këshilltarët talleshin me të: «Të tjerët i ndihmoi, kurse veten e tij nuk mund ta ndihmojë. ³²Ky qenka Mesia dhe mbreti i Izraelit! Le të zbresë nga kryqi! Kur ta shohim këtë, do t'i besojmë!» Po ashtu e fyenin edhe ata që ishin kryqëzuar me të.

Vdekja e Jezusit

(Mt. 27.45-56; Lk 23.44-49; Gjn 19.28-30)

³³Që nga mesdita deri në orën tre, mbarë tokën e mbuloi errësira. Kjo zgjati deri rreth orës tre. ³⁴Rreth orës tre Jezusi thirri: «*Eloi, Eloi! Lama sabakthani?*» – që do të thotë: «Perëndia ime, Perëndia ime, përse hoqe dorë prej meje?» ³⁵Disa nga ata që ndodheshin aty dhe e dëgjuan, thanë: «Ky po thërret Elijën!» ³⁶Njëri solli një sfungjer, e zhyti në uthull, e vari në shkop dhe ia afroi Jezusit që ta pinte. Pastaj tha: «Tani do të shohim nëse do të vijë Elija për ta zbritur nga kryqi.» ³⁷Por Jezusi bërtiti me zë të lartë e dha shpirt.

³⁸Pastaj perdja që gjendej para shenjtërores së brendshme të Tempullit u gris në dy pjesë nga lart poshtë.

³⁹Kapiteni romak që qëndronte përballë kryqit dhe që e kishte parë se si kishte bërtitur dhe vdekur Jezusi, tha: «Me të vërtetë, ky paska qenë Biri i Perëndisë!»

⁴⁰Aty ishin edhe shumë gra që vështronin gjithçka nga larg. Midis tyre ishte Maria nga Magdala, Maria, nëna e Jakobit të Ri dhe e Jozefit, si dhe Shaloma. ⁴¹Ato e kishin shoqëruar Jezusin që nga Galileja dhe ishin kujdesur për të. Atje ndodheshin edhe shumë gra të tjera, të cilat kishin ardhur me Jezusin deri në Jerusalem.

Varrimi i Jezusit

(Mt. 27.57-61; Lk 23.50-56; Gjn 19.38-42)

⁴²Kishte rënë errësira dhe ishte dita para së shtunës. Që të mos e prishte zakonin e së shtunës, ⁴³Jozefi nga Ramataimi vendosi të shkonte te Pilati e t'i lutej për trupin e Jezusit. Jozefi ishte këshilltar shumë i nderuar dhe priste ardhjen e mbretërisë së Perëndisë. ⁴⁴Pilati u habit kur mësoi se Jezusi tashmë kishte vdekur. Prandaj e thërriti kapitenin në raport dhe e pyeti nëse Jezusi kishte vdekur. ⁴⁵Kur kapiteni ia vërtetoi këtë, Pilati dha urdhër që të vdekurin t'ia dorëzonin Jozefit. ⁴⁶Jozefi bleu pëlhurën, e zbriti Jezusin nga kryqi dhe e mbështolli me pëlhurë. Pastaj e vendosi në varrin e hapur në shkëmb. Në fund, rrokullisi një gur (mulliri) në grykë të varrit. ⁴⁷Maria nga Magdala dhe Maria, nëna e Jozefit, e panë se ku ishte vendosur trupi i Jezusit.

Ringjallja e Jezusit

(Mt. 28.1-8; Lk 24.1-12; Gjn 20.1-10)

16 Në mbrëmje, kur kaloi e shtuna, Maria nga Magdala, Maria nëna e Jakobit dhe Shaloma blenë vajra të parfumuara për të balsamuar kufomën. ²Të dielën në mëngjes, herët kur po lindte dielli, ato arritën te varri. ³Gjatë rrugës mendonin se kush do ta rrokulliste gurin nga gryka e varrit,

⁴sepse ishte shumë i madh. Kur ngritën sytë, panë se guri tashmë ishte rrokullisur.

⁵Hynë në shpellën e varrit dhe panë atje në anën e djathtë një djalosh të ulur e të veshur me petk të bardhë. U trembën shumë. ⁶Por ai u tha: «Mos kini frikë! Ju kërkoni Jezusin nga Nazareti që u kryqëzua.

Nuk është këtu. Ai u ringjall. Ja vendi ku e kishin vendosur. ⁷Tani shkoni e lajmëroni nxënësit e tij, para së gjithash Pjetrin, dhe u thoni: «Po shkon përpara jush në Galile. Atje do ta shihni, pikërisht siç ju ka thënë.»

⁸Pastaj dolën nga varri dhe ikën. Dridheshin nga tronditja. Meqë kishin shumë frikë, nuk i treguan askujt për këtë.

Mbyllja e gjatë e Markut: shfaqjet e të ringjallurit

(Mt. 28.9-10; Gjn 20.11-18)

⁹Pasi u ringjall të dielën herët, Jezusi iu shfaq në fillim Marisë nga Magdala, të cilën e kishte çliruar nga shtatë shpirtra të këqij. ¹⁰Ajo shkoi te nxënësit që po e vajtonin Jezusin, dhe u tregoi ngjarjen që i kishte ndodhur. ¹¹Nxënësit mësuan vërtet se Jezusi ishte gjallë dhe se Maria e kishte parë, por nuk i besuan.

¹²Më vonë Jezusi iu shfaq në një trajtë tjetër, të panjohur për ta, dyve prej nxënësve kur ata po shkonin në fshat. ¹³Ata u kthyen dhe u treguan të tjerëve, por ata nuk u besuan as këtyre.

¹⁴Në fund, Jezusi iu shfaq të njëmbëdhjetëve kur po hanin darkë. Ai i qortoi, sepse dyshonin e nuk donin t'u besonin atyre që e kishin parë pas ringjalljes së tij. ¹⁵Pastaj u tha: «Dilni në të gjithë botën dhe shpalluni lajmin e mirë të gjithë njerëzve! ¹⁶Kush do t'i besojë atij e do të pagëzohet, do të shpëtojë. Kush nuk do t'i besojë, do të dënohet. ¹⁷Shenjat që do të pasojnë ata që besojnë, janë këto: do të dëbojnë shpirtra të këqij në emrin tim, do të flasin gjuhë të reja. ¹⁸Kur t'i kafshojnë gjarpërinjtë ose kur të pijnë helm, këto nuk do t'u bëjnë dëm. Të sëmuret mbi të cilët do të vënë duart, do të shërohen.» ♦

¹⁹Pasi e kishte thënë këtë, Jezusi, Zoti, u ngrit në qiell dhe u ul në anën e djathtë të Perëndisë. ²⁰Nxënësit shkuan dhe shpallën gjithkund lajmin e mirë. Zoti i ndihmoi me këtë dhe e vërtetoi predikimin e tyre me anë të mrekullive që ata bënë.]

♦ Siç duket, këto urdhërime u ishin drejtuar kryesisht apostujve për t'u treguar se çfarë i pristen, nëse i bindeshin urdhrit për të ungjillizuar.

Mbyllja e shkurtër e Markut

[Gratë shkuan me vrap te Pjetri dhe te të tjerët, që të raportonin pa vonesë gjithçka që i kishte porositur Jezusi. Pastaj erdhi edhe Jezusi, dhe i ngarkoi nxënësit e tij me detyrën e shpalljes së lajmit gjithnjë të vlefshëm për shpëtimin e përjetshëm në të gjithë botën.]